

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

VID SITT TILLTRÄDE som president lovade Trump att han skulle fixa freden i mellanöstern. Men, som med så många andra av hans löften, vill det sig inte riktigt. Situationen i Israel/Palestina har om möjligt förvärrats. Krisen på Tempelberget höll på att urarta totalt innan Jordaniens kung lyckades få till en eftergift av Israel.

Annars fortsätter ockupationen som vanligt. Ett par skolor, i Jub a-Dib och Badu al-Baba, revs av den israeliska myndigheten strax före skolstarten. Innan dess hade solpaneler, donerade av internationella givare, konfiskerats, oklart varför. Mitt under sommaren konfiskerades också en vattentruck vilket lämnade 12 palestinska byar utan vattenförsörjning. Bosättarnas attacker, fysiska och verbala, pågår ständigt, ofta med polisen som tysta vittnen. Utomrättsliga avrättningar är legio men nu har också Naftali Bennet krävt att dödstraff ska införas för "terrorister".

Men den Palestinska myndigheten är inte mycket bättre. I början av september arresterades Issa Amro (se artiklar i detta nummer) för att han i en blog kritiserade arresteringen av Ayman Qawasmî (efter massiva protester släpptes Issa Amro ut mot borgen). Amro är sedan tidigare åtalad av Israel för sitt ickevåldsmotstånd mot ockupationen.

Det diskuteras en hel del om BDS. Är de antisemiter? Vill de Israels förstörelse? Så här är deras egna ord om vad de står för:

"The Boycott, Divestment, Sanctions (BDS) movement works to end international support for Israel's oppression of Palestinians and pressure Israel to comply with international law."

"Boycott, Divestment, Sanctions (BDS) is a Palestinian-led movement for freedom, justice and equality. BDS upholds the simple principle that Palestinians are entitled to the same "rights as the rest of humanity."

Chefredaktör *Jakub Srebro*

Redaktion: Jorge Buzaglo, Ilan Cohen, Jakob Srebro, Per-Ivar Glaser, layout

I detta nr

Ockupationen 50 år *Staffan Granér, Daniel Bergman* **2** • Medlemsmöte i Stockholm *Daniel Bergman* **3** • Israel, ett land för två folk *Etienne Glaser* **4** • Dear Israeli Ambassador **7** • Dear signatories **9** • Lite statistik om palestinska fångar **10** • FN-organ utpekar Israel som apartheidstat **11** • FN:s svarta lista på företag ... **12** • Staten säger ... *Jacob Magid, Alexander Fulbright* **13** • Tecknen på väggen *Issa Amro* **15** • Att komma undan utan straff *B'Tselem* **18** • Icke-våld har nått fram *Issa Amro* **19** • ... Diasporah-judenheten *Ernst Hollander* **21** • Korsfarare och sionister *Uri Avnery* **22** • Belgien kräver kompensation ... *Bethan McKernan* **25** • Ungern bekämpar Soros ... *Jonathan Lis* **26** • Värnpliktsvägrare *Orly Noy* **28** • Att ge upp inför uppgivenheten *Uri Avnerys* **32** • Några Elul-förslag till ... **35** • Israel to American Jews: ... *Thomas L. Friedman* **36** • Israel demolishes school ... **38** • Israel tvingas betala miljöskadestånd ... **39**

Ockupationen 50 år

IDAG, DEN 10 JUNI, är det 50 år sedan vapenstillestånd proklamerades i juni-kriget mellan Israel och grannstaterna Egypten, Syrien och Jordanien. Den dåvarande överbefälhavaren och senare fredsmäklaren Yitzhak Rabin som i triumf gav det namnet sexdagarskriget. Kriget var dock inte slut efter sex dagar. En ockupation är också en stridshandling i folkrättens mening, en tillfällig åtgärd som kan tillgripas för att säkra militära mål. Med undantag för Sinai är de områden den israeliska armén intog under de sex stridsdagarna fortfarande under ockupation, den längsta i modern tid.

Under alla dessa år har de ockuperade områdenas status och framtid varit en stridsfråga både i världssamfundet och i Israel.

Konstnären och stridsveteranen Shimon Tzabar författade tillsammans med 11 andra kulturpersonligheter ett upprop som de lät publiceras i dagstidning *Haaretz* i september 1967. Judiska fredsaktivister klistrade det på husväggar i israeliska städer. Uppropet var kategoriskt i kravet på blockadens omedelbara avveckling och profetiskt i sina förutsägelser Ockupation skulle leda till motstånd, sas det. Motstånd skulle mötas med militärt våld som i sin tur skulle besvaras med terrorism. Oskyldiga civila skulle bli terrorns offer. Så skulle ockupationen göra Israel till en stat av mördare och mordoffer.

Samtidigt formulerades en diametralt motsatt ståndpunkt inom den

sionistiska högern: Allt land mellan Medelhavet och Jordanfloden förklarades vara *Eretz Israel*. Till dessa två ytterligheter fogades en tredje ståndpunkt där de ockuperade områdena, Jerusalem vanligtvis undantaget, betecknades som taktiska resurser i strävan efter en fredsöverenskommelse. Landavträdelser skulle växlas in mot erkännande av den israeliska staten och palestinskt godkännande av exproprieringar av palestinsk jord. Idag bor cirka 750 000 civila bosättare på ockuperad mark vilket är ett uppenbart folkrättsbrott. Där finns inte bara israeliska jordbruk utan också ett omfattande murbygge, industrier, universitet, kulturinstitutioner och turistanläggningar på palestinsk mark. Under tiden har närmare 50 000 palestinska byggnader demonterats och nybyggnationer blockerats genom nekade byggnadstillstånd.

Det hopp som väcktes i Oslofördraget och det tidiga 90-talets fredsprocess framstår i efterhand mest som ett aktskifte i tragedin. Den palestinska myndigheten förblev i allt väsentligt under israelisk kontroll.

Efter att bosättaraktivisten Baruch Goldstein 1994 mördade 29 och sårat hundratals bedjande under fredagsbönen i Ibrahimmoskén i Hebron bröt ny oroligheter ut. Dessa bemöttes med ett kraftigt utbyggt system av vägspärrar, etnisk separation och inskränkt rörelsefrihet.

Rabin, den sionistiska hjälten från sexdagarskriget var nu premiärminister och blev snart utpekad som förädare i högerns hatkampanjer. Det

var dagens politiska ledarskikt med Benjamin Netanyahu som ledde demonstrationerna där bilder på Rabin iförd såväl palestinsk *keffiyeh* som SS-uniform kombinerades med en symbolisk likkista bara några veckor innan han mördades av bosätтарыaktivisten Yigal Amir.

Med undantag för det israeliska tillbakadragandet från Gazaremsan 2005 innebar Osloprocessen egentligen aldrig något brott i bosätтарыexpansionen. Gazas förblev under ockupation och in och utflödet av varor och människor kontrolleras av Israel i och Egypten i vad som blivit en fullskalig blockad. Den har nu i 10 år hållit Gazaborna instängda, berövade på bland annat livsmedelssäkerhet, exportmöjligheter, vattenförsörjning och sjukvårdsresurser. Militära attacker från luften, på havet och i buffertzonen längs gränsen är ständigt återkommande. Därför menar exempelvis FN att också Gazaremsan fortsatt måste betraktas som ockuperad. Under de två senaste årtiondena har ockupationen präglats av separation mellan israeler och palestinier och i än högre grad en tilltagande separation mellan Gaza, Jerusalem och det lapptäckta av ockupationszoner som nu utgör Västbanken. Under samma tid har det palestinska motståndet

varierat i omfattning och form. Desperationen leder till utbrott av terror och våld mot civila. Samtidigt har ett mångfacetterat ickevåldsmotstånd, understött av israelisk och global fredsrörelse, bemötts med en allt mer våldsam repression från ockupationsstyrkorna.

Under femtio år av ockupation har det exceptionella gradvis normaliserats och politiska institutioner anpassats. Det uttalade ockupationsmotståndet har marginaliserats och extremiststämplat. Den israeliska retoriken har formulerats i ambivalensen mellan Eretz Israel och militärstrategisk ockupation.

Det är dock svårt att finna stöd för något annat syfte bakom ockupationens långsiktiga praktik än en succesiv annektering som cementerar den etniska diskrimineringen och negligerar den palestinska majoritetens rätt till rättssäkerhet, demokrati och självbestämmande

Det inledande uppropet av 1967 års fredsvänner avslutas med ett imperativ: "avsluta ockupationen nu". Det är hög tid att följa den uppmaningen.

Staffan Granér, Daniel Bergman

Medlemsmöte i Stockholm om enstats eller tvåstatslösning.

DEN 25 SEPTEMBER hade JIPF ett internt medlemsmöte i Stockholm för att diskutera frågan om enstats och tvåstatslösning. 19 medlemmar kom och fick höra en mycket bra inledning av Etienne Glaser och Olle Katz.

Där Etienne la fram sin syn på hur en enstatslösning är ett alternativ där vi kan se bortom nationalism och våga gå en moralisk väg. Olle presenterade sin syn på hur en tvåstatslösning måste byggas på att trycka alla parter rät-

tigheter till säkerhet och frihet. Mötet fortlöpte sedan i en öppen diskussion där flertalet av mötesdeltagarna kom till tals. Sammanfattningsvis var det en relativt stor enighet kring att enstats eller tvåstatslösning inte var vår sak att tycka något om eller spela så roll, det viktiga är att alla områdets invånares rättigheter tryggas. Att alla ska få leva frihet i fred med demokratiska och mänskliga rättigheter oavsett en eller två stater. Det höjdes

även flera röster om att det på sikt är aktuellt att skriva om JIPS stadga om att vi stöttar en tvåstatslösning. Dock presenterades inget förslag på hur.

Personligen tycker jag mötet var väldigt bra, om inte annat för att få träffa andra medlemmar och få stöta och blöta idéer tillsammans.

Daniel Bergman
Styrelseledamot

Israel, ett land för två folk

VAD JAG ÄN SÄGER här och vad du än hittar för argument för eller emot mig så kommer det inte att inverka det minsta på vad männen och en och annan kvinna beslutar göra i Israel. Så vad tjänar det här samtalet till.

Vad är det här för sammanhang som du och jag befinner oss i för att tänka och tala om situationen i landet Israel Palestina? Vilka är vi som tycker någonting, som har idéer om vad som är rätt och fel där, för de människorna där borta? Framför allt, vad syftar jag till när jag yttrar mig om sionismens praktik, om palestiniernas självför-svar?

Vill jag klara ut någonting om det utnötningssituation som råder, den ockupation och det motstånd som pågått och pågår? Hur skall man tänka och se de verkligheterna på ett sätt som är rätt? Och vad betyder rätt här?

Svaret på de här frågorna är att jag välkomnar det här tillfället att för

mig själv göra klart vad det är för tankar och känslor som formar min egen uppfattning om vad som sker och vad som borde ske i Israel.

Min uppfattning om Israel och varför det landet borde rymma de människor som finns där, på ett rättvist och fritt vis, kan beskrivas om jag flockar mina reflexioner kring två namn, Dostojevskij, Buber.

Jag kommer inte att citera någon politiker eller militär, alltså de som idag bestämmer levnadsvillkoren för alla som bor i Israel. Om du frestas tro att detta innebär att jag pratar i allmänna ordalag, att det jag säger är abstrakt och flummigt, så ber jag dig vänta med ditt omdöme och lyssna på det här.

Buber lever i Israel de år då landet fylls av nya judiska bosättare och förutsättningarna för en judisk stat börjar finnas.

Problem han skriver om: De människor som bor i landet, 'araberna',

och hur judarna som kommit måste förhålla sig till dem, och: Skillnaden han ser mellan företeelserna nation, eller folk, och nationalism.

Buber säger nåt roligt och träffsäkert om nationalism:

/Buber s. 51-52 ur A land of two peoples, Martin Buber on Jews and Arabs edited by Paul R. Mendes-Flohr/

Vid vissa tillfällen i en nations liv dyker ett nytt fenomen upp. Vi kallar det nationalism. Dess funktion är att påvisa sjukdom. Kroppsdelar väcker ingen uppmärksamhet förrän de råkar ut för sjukdom. Också nationalism är i grund och botten tecken på en brist, någon sjukdom eller lidande. Ett folk känner mer och mer behovet att ersätta en förlust, bota sjukdomen eller lidandet. Ett folk är en företeelse i tillvaron, en nation är en företeelse av medvetenhet, nationalism är en företeelse av överbetonad medvetenhet (Überbewusstheit).

Så här låter Martin Buber två roller, Patrioteten och Förrädaren samtala

/ur Buber, Dialogue on the Biltmore program, sid 160 ibid/

P *Tror du verkligen att de avser att reducera en del av befolkningen till andra klassens medborgare ?*

F *Självfallet tänker man inte neka dem någonting annat än en kollektiv politisk jämlikhet. Men om två nationer lever inom samma stat och en av dem härskar över den andra, och den härskande nationens produktivitet är påtagligt större, och deras skicklighet och verksamhet inom världsekonomin är påtagligt större, så blir den andra nationen helt na-*

turligt reducerad till andra klassens medborgare i statens ekonomi, på ett eller annat sätt.

Denna obalans kan endast förhindras genom att den härskande nationen avsiktligt tippar vågen till förmån för den andra nationen, och i kraften av sin egen moraliska styrka säkerställer den andra nationens fullständiga deltagande i ekonomin.

En gång trodde jag att det judiska folket idag redan var kapabla till ett sådant handlande, men den framväxande pöbelpolitiken har fått mig att inse att jag misstog mig.

P *Du är en märklig man.*

F *Hur så ?*

P *Jag diskuterar politik med dig och du svarar med en föreläsning om moral.*

F *Du diskuterar kortsiktig politik och jag svarar dig med långsiktig politik. Kortsiktig politik och moral går illa ihop medan långsiktig politik smälter ihop med moral på avgörande punkter.*

Finns det en moralisk kompass i Israel? Och på vilket sätt skulle den kunna ange riktningen i den praktiska politiken?

Jag riktar frågan till mig själv, det är ingen retorisk fråga utan kärnfrågan. Jag spelade för en del år sedan i en föreställning som jag själv drivit igenom trots kraftigt motstånd från kamrater – de menade att texten var för otäck, för hemsk, vem ville höra en uppräknings av övergrepp och mord på barn! – det var ett avsnitt av Dostojevskijs Bröderna Karamasov. Ivan berättar för sin fromme och gudfruktige bror Aljosja varför han inte vill veta av någon frälsning, tackar nej till utsikten att komma till Paradiset, ja, han lämnar tillbaka biljetten till

sitt liv, efter att för Aljusja ha berättat vad han sett och förstått. Han talar om lidandet. Men han begränsar sig, han vill inte tala om alla människors plågor och tårarna som genomdränker jorden från skorpan och in till medelpunkten som han säger, utan han inskränker sig till den katalog han sammanställt över barns lidande, små barn och vad vuxna gör dem. Det är en exempelsamling. Och på ett ställe frågar han, kan du verkligen säga att det finns en allvetande god Gud som låter detta ske. Är det hans plan, människorna skall lida? Men ska verkligen priset för Paradiset vara oskyldiga barns lidande. Om du kunde ge mänskligheten, alltså verkligen alla människor evig salighet, men bara genom att plåga ett enda oskyldigt barn till döds, skulle du göra det?

Om du kunde garantera alla judar ett liv i fred och harmoni i ett land bara för dem, men för att ge dem det måste du plåga ett enda oskyldigt palestinskt barn till döds. Skulle du gå med på att betala det priset. Eller skulle du tycka det var ett rimligt pris bara du själv slapp vara med när det barnet slets sönder?

Människor svarar olika, ja eller nej på den frågan, det är uppenbart. Och svaret är just den moraliska kompass för politiska beslut som Buber syftar på.

*Martin Buber skriver så här :
/Buber s 170-173, ibid/*

---det finns en "moralisk" dimension när det kommer till att ställa upp politiska mål---

Att uppnå ett mål sker enligt lagar som är fundamentalt skilda från dem

som leder till vad vi kallar ett politiskt resultat. Det finns ingenting som verkningsfullare hindrar eller avleder från att uppnå ett mål mer än så kallade resultat, som reser sig framför målet och skymmer det.

Inte bara den naturligt närsynte ser då bara det närmaste resultatet, också de få som började med en brinnande vision om ett visst sant mål förlorar sig själva i en strävan efter resultat.

På vilket sätt har det här med frågan om judarnas och palestiniernas Israel att göra?

Den dagliga verkligheten i det judiska Israel bestäms av det militära tänkandet, en stor grupp israelers form av intelligens. Framstegen ställer sig i vägen och hindrar tanken, det egentliga målet skymms av de uppenbara men kortsiktiga framsteg som man ser. Det verkliga målet är överkligt för att det är avlägset och tillhör en annan dimension av verkligheten. Liksom jämlikhet, frihet och solidaritet tillhör en annan dimension av verkligheten än den som vi dagligen lever i. Men som vi vill förverkliga. Det är just det sanna målet för politiken. Säg det till en israelisk general, regeringsmedlem eller en judisk bosättare på annekterad palestinsk mark.

Om den politiska vägen till jämlikhet och frihet gick via en tvåstatslösning skulle jag helhjärtat ansluta mig till den. Men man har visat mig, den av judar styrda militära och politiska verkligheten har visat mig hur oframkomlig den vägen ligger idag. Som barn till överlevande kom jag till Israel en gång för länge sedan, landet där judar rödde sig fritt bland judar, oförföljda, fria och hemma hos sig, mig.

Och jag såg omedelbart att en del bilar hade andra skyltar, några fick köa medan andra inte osv osv. Jag såg diskrimineringen. Och förstod inte, förstår idag inte varför man inte tar bort skillnaderna i tillgång till vatten och till bostäder, vägar, utbildning, till allt det goda Israel har.

Det som idag är det stora hindret för en gemensam hemort inte bara för judar och palestinier utan för envar som vill bo och verka i Israel, det är den påstått nödvändiga och drakoniskt genomförda militariseringen av den judiska statens kultur, kultur i meningen livsvillkor och levnadsformer. Den skulle inte vara nödvändig,

alltså avskaffad. Skulle den avskaffa sig själv?

Vi kan inte tänka utanför språket. Och språket får vi.

När nationalismen ger folket språket ... då är gränserna satta för vad som kan uttryckas, för vad som alls kan ses, även om det är det enklast mänskliga.

Att upprätta en ny nation, en ny stat, om det så är för palestinerna, för kurderna, för katalanerna – det är en till seger utklädd kapitulation. En dum, människofientlig kompromiss. Se på Israel.

Men jag kan ha fel.

Etienne Glaser

Dear Israeli Ambassador in Stockholm

This letter is intended for the Israeli Prime Minister asking to hear about the steps taken to ensure Israel's future as a Jewish, democratic state.

WE THE UNDERSIGNED care about the future of Israel. There have been great achievements in the 69 years of its existence, but at the same time we are concerned regarding the lasting occupation of 50 years that in our view is disastrous not only to the Palestinians but also to Israel.

We ask the embassy to convey to the Israeli government that we object to the present policies of the government, to continue the ongoing occupation of the West Bank with the expansion of Jewish settlements, and the siege of the Gaza Strip. In executing these policies, the Israeli government is not only violating international law, but at times also breaking Israeli law. We are very concerned that these policies endanger the future of Israel as a democratic and Jewish state.

Moreover, and of decisive importance, the continuing occupation only leads to more bloodshed and cycles of violence, exacting a tremendously high price on individual and collective lives of Israelis, including economic costs that are not well-known. But the greatest danger is the fact that if the present policies continue, they will render a two-state solution impossible, the most desirable and realistic solution to the conflict.

The answer cannot be to deflect blame to the other side. Israel cannot let others make decisions about its future; it has to take responsibility for its own fate. In doing so we expect Israel to follow basic Jewish values, which are dear to us. In the Torah, the fiftieth year—the year of yovel (jubilee)—“You shall proclaim release throughout the land for all its inhabitants.” (Leviticus 25:10) Rabbi Ya’akov Yehoshua Falk (P’nei Yehoshua, 1680-1756) wrote, “It does not say “for all its slaves,” but “for all its inhabitants,” for in a state where there is no freedom, even for a minority of its inhabitants, all its inhabitants are enslaved.”

A necessary step towards peace, security for Israel and justice for Palestine is to open up and – even in cases of severe frictions – to hold on to a dialogue between the parties. To negotiate rather than to confront is a wisdom based in Jewish traditions and values – a wisdom we expect and demand the Israel we care about to practice.

For fifty years parents have sent their children to risk their lives for settlements that do not further security, and do not lead to peace. We write to you now to ask which concrete steps will be taken during this fiftieth year to stop the expansion of the settlements that extend and entrench the occupation, and to make tangible progress toward a negotiated resolution that results in both Israelis and Palestinians living within their own sovereign states.

Best regards

Jews in diaspora

Set Bornstein, Associate Professor in Veterinary; *Ilan Cohen*, M.Sc. Chemical Engineering; *Lars Dencik*, Professor emeritus in Social Psychology; *Anja Emsheimer*, Qualified High school teacher; *Peter Emsheimer*, PhD and assistant professor education; *Samuel Engelhardt*, Lecturer emeritus Angeredsgymnasiet; *Maria Fernström*, PhD in Medicine; *Etienne Glaser*, actor and director; *Kenneth Hermele*, PhD, Lecturer; *Ernst Hollander*, Assistant Professor emeritus in Economy; *Olle Katz*, Senior University Lecturer; *Suzanne Nessim*, Artist; *Ricki Neuman*, Journalist; *Yvonne Rock*, Culture producer; *Willmar Sauter*, former dean of the Humanities, *Kaj Schueler*, journalist; Stockholm University; *Annika Thor*, Writer and *Robert Weil*, Chairman and Founder Proventus and Family Robert Weil foundation.

Peter Clarkson Press Officer at the Israeli embassy about the answer from the Israeli Ambassador:

”The Ambassador has asked me to convey the following to you:

Dear signatories,

I hereby acknowledge receipt of your letter. Of course, a Prime Minister is answerable to the citizens of his own country only – and like anywhere in the world, it is not the practice for a Head of Executive to address directly the concerns of foreign nationals. Out of respect for a group of eminent Swedish citizens, however, I shall be commenting on your concerns.

I can only agree that dialogue between the parties to the conflict should be upheld even in the direst of circumstances. This is why Israel did not cease negotiations even at times when buses were blown up by terrorists in our major cities every other day. It is the Palestinians who refuse to come to the negotiating table, since they believe it will serve them better to avoid necessary concessions by turning endlessly to the international community while avoiding the difficult direct negotiations with Israel.

It is certainly a gross misrepresentation of reality to imply that Israel’s youngsters for 50 years have been sent to the army only ‘to risk their lives for settlements’. As you must all be aware, wars of annihilation were waged against Israel in the course of these 50 years, terror on the most massive scale imaginable directed against its citizens.

The parable of slavery certainly could not be more out of place concerning one of the most vibrant and pluralistic democracies and open societies in the world. And certainly the one oasis of freedom in the Middle East. Where of course Arab women are the most educated, independent, successful and emancipated anywhere in the Middle East, to cite only one example.

Also, I have to say that I find the name behind the acronym – as well as the mere idea that foreign nationals should be entertaining the idea of saving Israel so to speak from itself – to be pretentious, paternalistic and condescending to say the least.

I have no doubt that the Israeli democracy will find the way to gradually further peace with its neighbours – while continuing to educate its youngsters for coexistence, unlike the Palestinians.

Best regards,

Isaac Bachman
Ambassador of Israel

via Peter Clarkson
Press Officer
press@stockholm.mfa.gov.il
Tel: +46 (0)8-528 065 23

Lite statistik om palestinska fångar

MYNDIGHETER FÖR PALESTINSKA fångar – the Palestinian Prisoners' Club, Addameer Prisoner Support and Human Rights Association Committee of Prisoners' Affairs and Al-Mezan Center for Human Rights – utfärdade den 8 juli 2017 följande rapport som visar på att under juli 2017 arresterade israeliska myndigheter (880) individer från de ockuperade palestinska territorierna, inklusive (144) barn och (18) kvinnor.

Enligt den uppföljning och dokumentation som de fyra organisationerna genomförde, arresterade israeliska ockupationsstyrkor 425 palestinier från Jerusalem, 120 från Hebron och 85 från Nablus. Dessutom blev 49 palestinier arresterade i provinsen Jenin, 47 från Qalqiliya, 45 från Bethlehem, 37 från Ramallah, 36 från Tulkarem, 10 från Tubas, 10 från Jeriko och två från Gazaremsan.

Rapporten anger att antalet palestinska fångar i israeliska fängelser uppnådde 6400 fångar, inklusive 62 kvinnliga fångar, 10 minderåriga flickor, ca 300 barn, 450 i administrativt häkte, en "illegal kombattant" och 12 medlemmar från det palestinska Legislative Council (PLC).

I juli utfärdade ockupationsmyndigheterna 97 administrativa order varav 20 var nya order och 77 utfärdades för fångar för andra och tredje gången.

Hela rapporten är indelad i fyra delar. Den första innehåller statistik över antalet arresteringar i juli; den andra lyfter fram arresteringen och kvarhå-

landet i häkte av PLC-medlemmar; den tredje rör arresteringarna av palestinier till följd av Al-Aqsa-upproret. Slutligen handlar den fjärde delen om villkoren för fångar som lider av psykologisk ohälsa.

Rapporten ger även en juridisk analys av de olika händelserna som rapporten behandlar, i enlighet med reglerna för internationell humanitär rätt och internationell människorättslagstiftning. Rapporten kommer fram till en rad slutsatser och rekommendationer.

De fyra organisationerna fördömer kraftfullt Israels flagranta och systematiska kränkningar av internationell rätt och deras nonchalerande av de palestinska häktades rättigheter. Vi fördömer också ockupationsmyndigheternas fortsatta nonchalerande av de lagliga föreskrifterna i internationella juridiska regleringar, särskilt the Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners 1955, och andra internationella deklARATIONER och överenskommelser som garanterar fångars och häktades rättigheter.

De fyra organisationerna uppmanar även det internationella samfundet att snarast ingripa vad gäller fullföljandet av dess juridiska och moraliska skyldigheter gentemot befolkningen på de ockuperade palestinska territorierna och att vidta verksamma åtgärder för att tvinga ockupationsstaten att garantera dem respekt för deras grundläggande mänskliga rättigheter. Vi uppmanar även lokala, regionala och internationella grupper och bundsförvanter att aktivera

solidaritetskampanjer med fångarna, med syftet att sätta press på ockupationsstaten.

Addameer Prisoner Support and Human Rights Association

P.O. Box: 17338, Jerusalem
3 Edward Said Street
Sebat Bldg.
1st Floor, Suite 2
Ramallah, Palestine

Tel: +072(0)2 296 0446 / 297 0136

Fax: +972(0)2 296 0447

Email: info@addameer.ps

Website: www.addameer.org

Facebook, Twitter, YouTube

www.addameer.org/statistics

Översättning:
Anja Emsheimer

FN-organ utpekar Israel som apartheidstat

FN:s ECONOMIC and Social Commission for Western Asia (ESCWA) har publicerat en rapport, "Israeli Practices towards the Palestinian People and the Question of Apartheid", skriven av Richard Falk och andra kända folkrättsexperten. Efter påtryckningar har rapporten dragits tillbaka från ESCWA:s hemsida, men finns fortfarande att läsa och ladda ned från nätet. I denna utpekas Israel för första gång i en FN-rapport, som "ett apartheidsystem vilket förföljer det palestinska folket".

Rapporten baserar sina argument på gällande folkrättskonventioner, huvudsakligen International Convention on the Suppression and Punishment of the Crime of Apartheid från 1973 och Rome Statute of the International Criminal Court från 2002.

Dessa folkrättsliga texter definierar apartheid — vilket är ett brott mot mänskligheten — som förföljelser och trakasserier mot enskilda grupper och minoriteter vilka följer ett specifikt, målinriktat syfte för etniskt herravälde. Romsstadgan specificer-

rar dessutom att detta herravälde måste ha en systematisk, institutionaliserad form.

Enligt rapporten är det israeliska juridiska systemet så konstruerat att det tydligt tjänar syftet av befästa herraväldet över den palestinska befolkningen. Det främsta exemplet på detta är de gällande lagarna för markanvändning, som utgör det grundläggande lagfundamentet för etnisk exkludering i Israel.

Den israeliska grundlagen (Basic Law) bestämmer att den mark som ägs av staten Israel (och para-statliga institutioner som Israeli Development Authority och Jewish National Fund) inte under några omständigheter får avyttras utan måste kvarstå under statens överhöghet för all framtid.

Myndigheten som förvaltar staten Israels land (Israels Lands Authority) — som enligt rapporten är så mycket som 93 per cent av marken inom Israels internationellt erkända gränser — har som mandat att förvalta mar-

ken för det judiska folkets exklusiva gagn. 93 per cent av marken förvaltas således enligt lagar som utesluter icke-judar från dess användning. På det sättet är en grundläggande, institutionaliserad form av etnisk exkludering inskriven i Israels grundlag.

Rapporten går igenom ytterligare former av institutionaliserade, etniskt baserade former av diskriminering och förtryck (se: <http://www.fn.no/Media/fn/Files/Israeli-Practices-towards-the-Palestinian-People-and-the-Question-of-Apartheid-PDF>).

Referat: *Jorge Buzaglo*

FN:s svarta lista på företag som gör affärer i bosättningar publiceras i slutet av året

FN:S HÖGKOMMISSARIE för mänskliga rättigheter sammanställer en databas på företag som gör affärer i bosättningar på Västbanken och i östra Jerusalem, liksom i samhällen på Golanhöjderna; Trump-administration sätter press på FN i ett försök att förhindra publiceringen av listan.

Itamar Eichner den 22 augusti 2017
FN:s högkommissarie för mänskliga rättigheter, prins Zeid bin Ra'ad Zeid al-Hussein, planerar att mot slutet av året publicera en svart lista över internationella företag som gör affärer i israeliska bosättningar på Västbanken och i östra Jerusalem, liksom i israeliska samhällen på Golanhöjderna, rapporterade Washington Post i måndags.

Kommissionären har redan lagt fram ett förslag på en sådan lista till länderna som dessa företag ligger i så att de kan svara till den 1 september.

Enligt The Post finns det flera amerikanska företag på listan – inklusive Caterpillar, TripAdvisor, Priceline och Airbnb – och Trump-administrationen sätter enligt vad som påstås press på FN att inte publicera den.

Israel och USA motsätter sig starkt att en sådan lista publiceras och har länge drivit en kampanj för att förhindra publiceringen av den, uppgivande att denna lista kan ses som en inledning till bojkott av Israel.

”Den här slags resolutioner är kontraproduktiva och bidrar inte alls till att främja israelisk-palestinska frågor,” sade utrikesdepartementets taleskvinna Heather Nauert.

Israels FN-ambassadör, Danny Danon, kallade listan för ”ett pinsamt steg”, och ”ett uttryck för modern antisemitism som påminner om mörka perioder i historien”.

Han fortsatte att anklaga FN-kommissionären för mänskliga rättigheter för att ha blivit ”världens mest aktiva medlem i BDS-rörelsen” och som gjort till sin målsättning ”att skada staten Israel i stället för att göra sitt jobb”.

Danon uppmanade det internationella samfundet och FN ”att omedelbart stoppa detta farliga agerande”.

Under ett möte i FN:s råd förmänskliga rättigheter i juni avfärdade USA:s

FN-ambassadör Nikki Haley planerna på att sammanställa en sådan databas och kallade den för "skamlig".

"Att svartlista företag utan att ens titta på deras möjligheter att sysselsätta folk och bidra till lokalt företagande, utan snarare grunda sig helt på deras lokalisering i konfliktområden, strider mot lagarna om internationell handel och mot all rimlig definition

av mänskliga rättigheter. Det är ett försök att förse den antisemitiska BDS-rörelsen med en internationell godkänt-stämpel. Detta måste avvisas," sade Haley.

www.ynetnews.com/articles/0,7340,L-5006103,00.html

Översättning: *Anja Emsheimer*

Staten säger att lagen om legalisering av utposter skyddar palestinier

Svar på en petition från NGO:s på vänsterkanten för att förhindra att ytterligare utposter evakueras i Israels nationella intresse

AV JACOB MAGID OCH
ALEXANDER FULBRIGHT
den 22 augusti 2017

I SITT OFFICIELLA SVAR i torsdags på en petition till högsta domstolen mot en ny lag som legaliserar olagliga utposter på Västbanken, kom staten med argumentet att lagstiftningen, skulle gynna palestinier, om den skulle tillämpas.

Privatadvokaten Harel Arnon svarade å statens vägnar när justitiekansler Avichai Mandelblit vägrade att försvara lagstiftningen. I sitt 156 sidor långa svar skrev Arnon att lagen skulle garantera palestinska jordägare en berättigad kompensation, de skulle annars dömas till dödsstraff av den palestinska myndigheten för att sälja mark till judar.

"Lagen till och med förbättrar jordägarnas situation, och de kommer att

få en märkbar kompensation för bruket av deras mark – ett alternativ som skulle förnekas dem utan lagen," skrev Arnon på uppdrag av staten.

Svaret förkastade också påståenden om att lagstiftningen kränker israelisk och internationell rätt. Arnon hävdade att det var i Israels "nationella intresse" att förhindra evakueringen av omkring 4000 hem som lagen retroaktivt skulle legalisera.

"Lagen om regleringar utjämnar regeringens skyldighet gentemot tusentals medborgare som i god tro har förlitat sig på regeringens åtgärder och en mindre överträdelse av äganderätter, med en ökad kompensation till jordägarna," kom staten fram till. Lagen om regleringar, som antogs för sex månader sen, tillåter den israeliska regeringen att expropriera privat palestinsk mark där olagliga utposter har byggts ex post facto, förutsatt att utposterna "byggts i god tro" eller hade fått regeringens stöd.

I gengäld fastställer lagstiftningen att palestinska jordägare ska bli ekono-

miskt kompenserade eller få annan mark.

Avsnittet i lagförslaget som ursprungligen avsåg att rädda utposten Amona, sedan dess jämnad med marken, dömdes ut helt och hållet av en mängd aktivister och politiska personer i Israel och utomlands.

Det lagliga i den ifrågasattes omedelbart i en petition till högsta domstolen från vänsterorganisationerna Peace Now, Yesh Din och ACRI (Association for Civil Rights in Israel) på 27 palestinska kommuners och 13 israeliska organisationers vägnar i civilsamhället.

Oberoende av petitionen, skulle lagen ha trätt i kraft förra veckan. Hursomhelst stoppade högsta domstolen i torsdags tillämpningen av den i två månader, på Mandelblits order. Följaktligen kommer inte ytterligare mark att exproprieras även om det passar in i de ovanstående villkoren. Samtidigt har det visat sig att utposter har byggts i god tro eller att de inte kommer att rivas före ett slutgiltigt besked.

Justitieminister Ayelet Shaked upprepade statens svar på petitionen till högsta domstolen i ett uttalande på måndagen där lagstiftningen prisades. "Lagen försöker motverka den palestinska myndighetens rasism som utdömer dödsstraff till dem som säljer mark till judar," sade hon.

Men NGO:s på vänsterkanten bakom bestridandet till högsta domstolen sade att regeringens svar var ett försök att gardera mot "kriminell verksamhet".

"Den israeliska regeringens svar för-

söker framställa lagen om expropriation som en lösning på ett nationellt problem medan det verkliga problemet är statens inblandning i olaglig bosätтарaktivitet under de senaste fem decennierna," sade de i ett gemensamt uttalande.

Domstolen är nu inställd på att i mitten av september få ett svar från Knessets juridiska rådgivare, följt av vad som förväntas bli en utmaning utan motstycke mot lagen från Mandelblit själv i oktober.

Under månaderna fram tills att Knesset den 6 februari skulle rösta om regleringslagen, varnade Mandelblit för att lagen kringgick standardprocedurerna för markreglering på Västbanken och att den legaliserade israeliska bosättningar som byggts på privatägd palestinsk mark i strid med både lokal och internationell rätt.

Mandelblit varnade också för att lagstiftningen öppet inskränkte palestiniernas rättigheter till mark på Västbanken på ett sätt som stod i strid med det skydd som utlovats ockuperade invånare enligt fjärde Genèvekonventionen.

När Knesset ändå antog lagen, meddelade Mandelblit högsta domstolen officiellt att han inte skulle försvara lagstiftningen om den ifrågasattes. Arnon blev därefter vald att representera staten i stället för Mandelblit. I maj avslöjade Haaretz att Arnons eget hus i bosättningen Elazar byggts olagligt på mark som hade utsetts för strikt militära ändamål.

www.timesofisrael.com

/state-says-outpost-legalization-law-protects-palestinians/

Översättning:
Anja Emsheimer

Tecknen på väggen: Visar på Öckupation i Hebron

Issa Amro

JAG FÖDDES I DEN mycket gamla palestinska staden Hebron på den ockuperade Västbanken i ett hus runt hörnet av Shuhada Street, genomfarten och marknaden i staden. Vårt grannskap hette Bab el-Khan.

Idag hänger på stenväggarna i mitt gamla Bab el-Khan-område en skylt på hebreiska och engelska där det står "Emek Hebron". Husen och gatorna är tomma. Israeliska soldater står på vakt för att se till att illegala israeliska bosättare lätt och säkert kan röra sig från våra konfiskerade palestinska hem till synagogan som de har byggt efter att ha tagit halva vår moské.

Mellan 600 och 850 bosättare, många av dem extremister, bor i centrala Hebron med ungefär 1500 soldater som skyddar dem. I mer än ett årtionde har bosättare satt upp dessa nya hebreiska och engelska skyltar i hela Hebron som en del av ett försök att hävda sin dominans över palestinier i staden och uttradera våra identiteter. Under de gångna två åren har antalet skyltar snabbt ökat. På Shuhadagatan finns vägs skyltar på hebreiska och engelska: begravningsplatsen Chabad, gamla judiska begravningsplatsen, antika Tel Hebron. Mitt på gatan finns en rad väggmålningar. Över dessa finns skyltar som bosättarna har satt upp med politiska uttalanden om att Hebron tillhör dem.

Deras skyltar är olagliga t.o.m. enligt israelisk lag, som kräver att stadens

palestinska identitet ska skyddas, enligt Hebronavtalet 1997. Förutom att ändra gatunamnen från arabiska till engelska och hebreiska har många av skyltarna satts upp på privata palestinska affärer och hem utan ägarens

samtycke. Det är inte bara att uttradera oss, det är en provokation mot oss.

I ett försök att få skyltarna borttagna har Rabbis for Human Rights gått samman med min organisation, Youth Against Settlements, genom att lämna in en stämning till israelisk domstol. Utifrån att skyltarna är olagliga hade vi begärt att den israeliska armén skulle skydda området så att vi kunde ta bort skyltarna. Armén vägrade att uppfylla vår begäran och angav som skäl fruktan för våld. Nu för vi upp fallet till Israels högsta domstol i Jerusalem. I vår petition står det: "På ett systematiskt, avsiktligt sätt uttraderar The Committee of the Renewal of the Jewish Community i Hebron den palestinska kulturella identiteten från Hebrons Shuhada Street och byter ut den med en berättelse om deras medlemmars position. Detta har åstadkommits genom att utnyttja den plågsamma verkligheten där större delen av den lokala palestinska befolkningen har flytt från sina hem som ett resultat av allvarliga restriktioner som de israeliska säkerhetsstyrkorna har pålagt dem."

Men omvandlingen av mitt gamla område från Bab el-Khan till Emek Hebron är bara ett av många sätt som Hebrons bosättningsbefolkning har för att uttradera den palestinska identiteten från vår stad och sätta press på oss att lämna våra hem. 1994 gick den israeliska bosättningsledaren Baruch Goldstein, född i Brooklyn, in i Ibrahimi-moskén, öppnade eld och mördade 29 palestinier då de bad, och skadade ytterligare 125 st. Israel svarade genom att förbjuda palestinska bilar att köra nerför Shuhada Street, hjärtat och själen i centrala Hebron, och delade Ibrahimi-moskén i två delar.

År 2000, under den andra intifadan, förbjöd den israeliska militären på uppmaning av bosättare, palestinier att gå på Shuhada Street, medan judiska bosättare fritt fortsätter att gå och köra på gatan. Det finns nu ca 100 spärrar som kontrollerar palestiniers rörelser i Hebron och 20 checkpoints som är permanent bemannade av den israeliska armén. Palestinska affärer förblir stängda, entrédörrarna är hopsvetsade. Palestinska familjer som stannar kvar på Shuhada Street kan endast nå sina hem genom att klättra upp på taken, komma in på det viset och sen gå tillbaka till bakgatorna, medan många andra har gett upp och flyttat.

Genom att vara koordinerade med den israeliska militären kontrollerar bosättarna i Hebron alla sidor av palestinskt liv. De låter armén göra räder i våra hem, stänger av gator och arresterar aktivister som mig.

2013 lämnade bosättarna in ett brev till armén med en begäran om att göra sig av med mig. Jag arresterades omedelbart. 2016 skärpte bosättarna sina krav på att bli av med mig. Nu står jag inför en israelisk militärdomstol med 18 falska anklagelsepunkter. Fastän Amnesty International har sagt att alla anklagelser mot mig är ogrundade, och 34 ledamöter i USA:s kongress samt fyra senatorer har undertecknat brev till stöd för mig, kommer jag troligtvis att dömas till mycket lång tid i ett israeliskt fängelse för mina försök att försvara palestinska mänskliga rättigheter i Hebron.

Låt mig vara tydlig. Jag har inget emot att judar kommer till Hebron. Det är den våldsamma, hatfyllda och olagliga

ga närvaron av bosättarna som skyddas av en aggressiv utländsk armé som jag är emot. Det är årtionden av ett kolonialt projekt som arbetar dag och natt för att uttradera min palestinska identitet och tvångsflyttar mig från min mark och födelseort, som jag är emot. På grund av de olagliga bosättarna överstiger arbetslösheten i Hebrons gamla stad, området under israelisk militärkontroll, 70 %. Det är t.o.m. högre än i Gaza. Genom att få kontroll över våra religiösa platser och historiska gator och torg, kombinerat med att få bort den israeliska militären och deras checkpoints och rörelsestängningar, skulle en blomstrande turistindustri kunna skapas i vår stad, där judar alldeles säkert skulle bli de vanligaste besökarna.

Målet med alla restriktioner, avstängningar, stängningar och hebreiska skyltar är att göra livet så svårt för palestinerna att de flyttar frivilligt. Detta har varit Israels mål i hela det ockuperade Palestina, men Hebron är en av de platser där vi känner av det som mest eftersom bosättare har slagit sig ner mitt ibland oss. På lördagseftermiddagar paraderar dussintals av dem, skyddade av soldater, genom den palestinska marknaden. Två gånger om året kräver bosättare att få marschera in på området i staden som lyder under den palestinska myndighetens kontroll. De hävdar att en av deras profeters gravsten ligger i källaren på ett palestinskt hus där. De kräver en 'steril' (en term som den israeliska armén använder) gata utan några palestinier medan de går där. Soldater kör bepansrade fordon in på gatan och tvingar palestinska köpmän att stänga sina affärer. För några veckor sedan ockuperade de ett privat palestinskt hem och hävdade att de hade

köpt det trots att fallet fortfarande behandlas i israelisk domstol. Soldater skyddade dem omedelbart så att de kunde stanna där. De har redan satt upp en skylt som beskriver huset som judisk egendom.

Fastän jag är glad att vårt fall om att få bort bosättarnas skyltar kommer upp i domstolen – jag tror på att man alltid ska försöka kräva ansvar – har jag föga förhoppningar om att Israel kommer att genomdriva sina egna juridiska rättsliga avgöranden även när de skulle ta beslut till vår fördel. Skyddet av våra identiteter som palestinier och vår mark kommer inte från samma israeliska system som är uppbyggt för att förtrycka och uttradera oss.

Förutom detta domstolsfall måste vi anstränga oss oerhört för att stärka vårt civilsamhälle och skydda vår historia, identitet och våra hem. Och vi behöver t.o.m. få mer av solidaritet från våra progressiva allierade i alla samhällen för att hjälpa oss att placera ut våra skyltar med sanning, rättvisa och ansvarsutkrävande. Vi vet att det inte är lätt och inte kan ske utan offer. Men möjligheten att kunna återge min gata från min födsel dess rättmätiga namn, Bab el-Kahn i stället för dess ockupationsnamn Emek Hebron, är värt försöket.

Issa Amro
är människorättsförsvarare
från Hebron

[www.forward.com](http://www.forward.com/opinion/381264/the-writing-on-the-wall-signs-of-occupation-in-hebron/)
/opinion/381264/the-writing-on-the-wall-signs-of-occupation-in-hebron/

Översättning: *Anja Emsheimer*

Att komma undan utan straff: Israels vägran att kompensera palestinier för den skada som säkerhetsstyrkorna förorsakat

Sammanfattning, mars 2017

Från september 2000 – när den andra intifadan bröt ut – till februari 2017 dödade israeliska säkerhetsstyrkor 4 868 palestinier som inte deltagit i några fientligheter. Omkring en tredjedel av dem (1793) var under 18 år. Inför denna verklighet försäkrade sig Israel om ett nästintill fullständigt undantag från skyldigheten att betala skadestånd för denna skada. Staten erbjuder inte palestinier som lidit skada pga. dess säkerhetsstyrkor någon verklig möjlighet att officiellt ansöka om detta i israelisk domstol, man erbjuder dem endast illusionen om att kunna få göra så. Genom att bredda den juridiska definitionen av vad som utgör "krigsaktivitet" samt en uttolkning av domstolarna av denna term, å ena sidan, och introducera en rad procedurmässiga och uppenbara restriktioner vad gäller lagstiftning och rättspraxis, å den andra sidan, har Israel faktiskt omöjliggjort för palestinska målsägare att få kompensation för den skada de lidit. Att kompensera personer som själva lidit en oförrätt eller om deras egendom har drabbats, det är inte en handling av välgörenhet – det är sta-

tens skyldighet enligt internationell lag. Att inte kompensera palestinska offer kränker allvarligt deras mänskliga rättigheter eftersom de nekas upprättelse då deras grundläggande rättigheter i livet, fysiska integritet och egendom kränkts. Att neka någon rätten att få kompensation är likvärdigt med en kränkning av rätten i sig: betydelsen av mänskliga rättigheter begränsas inte till att enbart få dem befästa i någon lag eller internationellt avtal. Om inga sanktioner genomdrivs när mänskliga rättigheter kränks, kan rättigheterna ifrågasättas och förövarna har ingen anledning att ändra något i sin politik.

B'Tselem – The Israeli Information Center for Human Rights in the Occupied Territories. Hela rapporten går att läsa på

www.btselem.org/publications/summaries/201703_getting_off_scot_free

Översättning:
Anja Emsheimer

JIPF-BLADET I DIN MOBIL/DATOR/SURFPLATTA

Till våra läsare,

Hjälp oss spara pengar och miljön.

Du kan få JIPF-bladet som pdf-fil istället för på papper.

Skicka ett e-mail till redaktionen@jipf.nu så fixar vi det.

Shalom!

Ickevåld har nått fram

Issa Amro, den 27 juli 2017

MIN DRÖM HAR ALLTID varit att få se mitt folk i en massrörelse för ick-evåld.

Jag har tillbringat större delen av mitt vuxna liv med att uppmana mina palestinska kamrater och skapa de relationer vi behöver med de internationella organ som kan hjälpa oss. Och för första gången i mitt liv ser jag frukterna av mitt arbete. Sen i juli har jag sett mina palestinska kamrater uppvisa styrkan och viljan att genomföra ickevåldsmotstånd som det snabbaste och enda sättet att få slut på ockupationen. Det är det framgångsrika ickevåldsmotståndet och dess spridning i det palestinska samhället som ni har bevittnat under de senaste veckorna.

Ända sen Israel installerade metall-detektorer och därpå högteknologiska säkerhetskameror vid al-Aqsa-moskén, har vi vägrat att gå in i den. I stället har vi knäböjt på gatorna och bett våra böner utanför moskén. Härigenom framförde vi en handling av fredlig protest mot Israels ändrade status quo vid den viktigaste religiösa platsen i vårt land.

Våra böner på gatan, som bemötts med massiv styrka och våld av den israeliska militären, är inte bara religiöst betingade. De representerar en vägran att samarbeta med ett system som underkuvar, förtrycker och kontrollerar varje del av våra liv. Medan Israel har hävdad att förändringarna vid al-Aqsa är till för säkerheten, är de faktiskt inget annat än ytterligare

en ursäkt för att förråa oss, hindra våra liv och vår gudstjänst samt att ta mer mark.

I Hebron, där jag bor, har vi mer än vår beskärda del av metalldetektorer, förändringar i status quo och kontinuerlig markstöld. Ockupation och markstöld i Hebron har ökat under de senaste åren. Metalldetektorer har installerats vid ingången till Ibrahimi-moskén, gator har delats av så att den ena sidan är till för judar och den andra för palestinier, checkpoints har förstärkts så att de ska se ut som största möjliga säkerhetsfängelser, och nya checkpoints har byggts. Förra veckan trängde bosättare in i ett palestinskt hem medan soldater stod bredvid och tittade på.

Att gå igenom metalldetektorerna som installerats vid ingången till Ibrahimi-moskén, är en förnedrande erfarenhet. Precis som vid andra checkpoints och ockupationens andra sätt att hindra ens rörelsemöjligheter, resultat att folk blir försenade pga. metalldetektorerna. Vi måste öppna våra väskor, ta av oss bälten och skor, öppna våra skjortor och tåla att kläs av ännu mer. Förseningarna och nervositeten som detta skapar har fått till följd att många troende i Hebron inte besöker den heligaste moskén i vår stad lika ofta.

Att minska antalet troende vid Ibrahimi-moskén och al-Aqsa-moskén är precis vad ockupationen syftar till. Härigenom banas vägen för att kunna roffa åt sig marken vid dessa platser, och bosättare och extremister på hö-

gerkanten har i årtionden försökt att konfiskera båda dessa våra heliga platser.

Jag är övertygad om att ickevåld är vårt bästa försvar mot den pågående ockupationen och mot markstölden som vi är med om dagligen, vare sig det är i Jerusalem, Hebron, Nablus eller någon annanstans. Det är vårt bästa försvar mot dessa övergrepp mot våra grundläggande mänskliga rättigheter, inklusive rätten att be. Och den gångna veckan bevisar att min övertygelse sprider sig genom det palestinska samhället.

Det man kunde uppleva i veckan när Israel monterade ner metalldetektorerna var lite av triumfen över att ickevåld segrat över ockupationen. Och medan det förvisso är så att individer utför våldshandlingar, exv. mot två drusiska poliser och tre israeliska bosättare – det är individer som agerar så – medan den här revolutionens uttryck är det uttryck som många palestinier upplever i sitt engagemang i ickevåld.

Vi måste till varje pris uppmuntra ickevåldsmotstånd, och motverka allt våld, och media i sin tur borde uppmärksamma vår (ignorerade) ick-evåldstriumf. Vår revolution med ickevåldsmotståndet vid al-Aqsa-moskén mot metalldetektorer och kameror är monumental (blotta antalet deltagare och löftena i protesterna vid al-Aqsa gör att rörelsen förtjänar att kallas revolution). Men det är bara ett första stadium. Vi måste bygga på den styrka vi har skaffat oss. Vi måste organisera oss och bli fler. Precis som vi samlats i en fredlig protest vid al-Aqsa, måste vi ta dessa böneprotester även till den Västra muren, till bo-

sättningarna i Bet El och Kiryat Arba, till militärdomstolarna, bussarna och vägarna som endast är för judar.

Som Henry David Thoreau sade, "Oliktänkande utan civil olydnad är samtycke". Vår vägran att acceptera förändringarna vid al-Aqsa har blivit en mycket stor övning i civil olydnad och vi har omedelbart sett dess makt. För precis som vi har sett att metall-detektorerna har tagits bort, kommer vi snart att se att de högteknologiska kamerorna tas bort.

Vi kommer också att få se Israel förnedra sig mer och mer, använda ännu mer våld, stänga fler vägar och genomföra fler sjukhusräder. Men precis som statens våld i avgörande ögonblick i den sydafrikanska kampen för att få slut på apartheid och den amerikanska kampen för att få slut på segregationen, är det tecken på att vi håller på att vinna och måste inspirera oss att fortsätta våra framsteg med ickevåld. Även om vår seger, genom ickevåld, inte kommer att ske utan offer, måste vi komma ihåg att det är värt det och att vi är allt närmre våra mål.

Må våra böner utanför al-Aqsa vara början till att vi når fram till frihet, värdighet, jämlikhet och mänskliga rättigheter.

Issa Amro
är människorättsförsvarare
och bor i Hebron.

[www.forward.com](http://www.forward.com/opinion/378158/the-al-aqsa-protests-prove-that-palestinian-nonviolence-has-arrived/)
/opinion/378158/the-al-aqsa-protests-prove-that-palestinian-nonviolence-has-arrived/

Översättning: *Anja Emsheimer*

Klyftan mellan Israel och Diasporah-judenheten vidgas

... det är mitt bestående intryck av några upplevelser kring sommaren 2017-09-27

Israel-ambassadörens svar på vårt SISO-brev

Apropå att ockupationen pågått sedan 1967 samlades för c:a 2 år sedan en internationell koalition kring en uppmaning till Israel: "SISO!" Save Israel – Stop the Occupation! En bred grupp svenska judar skrev till Israels ambassad i Sverige (Se Jipf-bladet se s 7). På sätt och vis överraskande svarade ambassadören (Se Jipf-bladet se s 8). Det var hans svar som fick mig på spåret till att 'Klyftan mellan Israel och Diasporah-judenheten vidgas'. Ambassadören skrev nämligen till oss som '... a group of eminent Swedish citizens ...' alltså så som framstående svenskar – inte så som Israel-engagerad svenska judar. En extrem identitetspolitik!

Bajit-debatt om Israel och Diasporan
Den 3e september – under den Europeiska Judiska Kulturdagen – var det

på Bajit bl.a. ett samtal mellan Lasse Dencik och Anneli Rådestad på temat Israel och Diasporan. Moderator var Anders Carlberg. Med tanke på vilka funktioner de tre har haft eller har i svenskt judiskt liv – Anneli Rådestad t.ex. är redaktör för Judisk Krönika – var distansen till Israels ockupationspolitik mycket glädjande.

Lasse Dencik – en av eldsjälarna för SISO-brevet – gav en bakgrund till hur Netanyahu-regimen fördjupar klyftan mellan Israel och flertalet judar i Diasporahn.

Thomas L. Friedman: Netanyahu säger till USAs judar: 'You Just Don't Matter'

En gammal vän till mig i publiken – Rolf som så vitt jag vet aldrig varit åsiktsmässigt nära JIPF – hade läst en krönika av Thomas L. Friedman i NYT i juli i år. (se vår återgivning av denna här nedan ???). Rolf hade kommit att tänka på den krönikan när han hade hört min fråga till panelen och bl.a. Lasse Denciks svar under eftermiddags-samtalet den 3/9.

Ernst Hollander
mellan Rosh Hashana
och Jom Kippur 2017

Medlemsavgiften 2017

Bästa JIPF-medlem, det är snart ett nytt år och med största sannolikhet har du ännu inte betalat in **medlemsavgiften för år 2017**.

Hjälp oss genom att betala den så fort som möjligt.

290kr medlemskap inkl. JIPF-bladet • 500kr plus: stödmedlemskap inkl. JIPF-bladet • 140kr medlem stud/arbetslös/obemedlad inkl. JIPF-bladet

190kr endast årsprenumeration på JIPF-bladet

JIPF tar tacksamt emot gåvor: **plusgiro 475 29 17-7**

OBS; glöm inte att uppge ditt namn, adress, och gärna e-postadress

Styrelsen

Korsfarare och sionister

Uri Avnery

Den 2 september 2017

FÖR NÅGRA DAGAR SEN befann jag mig på en restaurant i Caesarea med utsikt över havet. Solstrålarna dansade på de små vågorna, och med de mystiska och vackra ruinerna från den gamla staden bakom mig. Det var hett, men inte alltför hett, och jag tänkte på korsfararna.

Kung Herodes byggde Caesarea för ca 2000 år sen och staden blev uppkallad efter sin romerska härskare Augustus Caesar. Den blev än en gång en viktig stad under korsfararnas tid som befäste den. Dessa befästningar är det som idag gör platsen till en turistattraktion.

Jag var under några år av mitt liv besatt av korsfararna. Det började under 1948 års "Frihetskrig" när jag började läsa en bok om korsfararna och fann att de hade ockuperat samma platser mot Gaza-remsan som min bataljon ockuperade. Det tog korsfararna flera decennier att erövra remsan som då sträckte sig till Ashkelon. Idag är den fortfarande i muslimska händer.

Efter kriget läste jag allt jag kunde om korsfararna. Ju mer jag läste, desto mer fascinerad blev jag. Så mycket att jag gjorde något jag aldrig har gjort varken förr eller senare: Jag skrev ett brev till författaren till den mest auktoritativa boken om den perioden, den brittiska historikern Steven Runciman.

Till min förvåning fick jag med vänande post ett handskrivet svar och

med en inbjudan att träffa honom ifall jag råkade vara i London. Det var jag några veckor senare och ringde till honom. Han insisterade på att jag skulle komma genast.

Som nästan alla som kämpade mot britterna i Palestina var jag anglofil. Runciman, en typisk brittisk aristokrat med all den lustiga överkänslighet som hör till, var mycket trevlig. Vi pratade i timmar och fortsatte samtalet när min fru och jag senare hälsade på honom i ett gammalt skotskt fort på gränsen till England. Rachel, som var ännu mer anglofil än jag, nästan förälskade sig i honom.

DET VI TALADE OM var ett ämne som jag tog upp från början av vårt första möte: "När du skrev din bok, tänkte du nånsin på likheterna mellan korsfararna och de moderna sionisterna?"

Runciman svarade: "Jag tänkte faktiskt knappt på något annat. Jag ville ge boken undertiteln A Guidebook For the Zionist About How Not To Do it." Och efter ett kort skratt kom det: "Men mina judiska vänner rådde mig att avstå från det."

Ja, i Israel är det nästan tabu att tala om korsfararna. Vi har några experter men på det hela taget undviker man ämnet. Jag minns inte att jag nånsin hörde talas om korsfararna under de få år jag gick i skolan.

Så det är inte så förvånande som det kanske låter. Judisk historia är etnocentrisk, inte geografisk. Den börjar

med vår (legendariska) förfader, Abraham, och hans samtal med gud, och fortsätter tills att Bar Kokhba-upproret mot romarna slogs ner 136 e. Kr.

Från och med den tiden lämnar vår historia Palestina och dansar runt i världen med koncentration på judiska händelser fram till år 1882 då de första pre-sionisterna upprättar några bosättningar i det ottomanska Palestina. Under hela tiden däremellan var Palestina tomt, inget hände där. Det är också vad israeliska barn får lära sig idag.

DET VAR FAKTISKT mycket som hände under åren kring 1746, mer än i de flesta andra länder. De romerska, bysantinska, arabiska, ottomanska och brittiska rikena avlöste varandra fram till 1948. Korsfararnas kungadömen var ett viktigt kapitel i sig.

De flesta israeler skulle bli förvånade om de fick höra att korsfararna hade sitt säte i Palestina i nästan 200 år – mycket längre än sionismens historia fram till idag. Det var inte någon kort, övergående episod.

Likheten mellan korsfararna och sionisterna slår en redan vid första ögonkastet. Båda rörelserna förde ett stort antal människor från Europa till det heliga landet. (Under sitt första halva sekel förde sionismen nästan enbart europeiska judar till Palestina.) Eftersom båda kom från väst, uppfattades de av den lokala muslimska befolkningen som inkräktare från väst.

Varken korsfararna eller sionisterna fick en enda dag av fred under hela sin existens. Den ständiga känslan av

militär fara skapade hela deras historia, deras kultur och deras karaktär. Korsfararna hade en del tillfälliga vapenstillestånd, särskilt med Syrien, men vi har nu också två ”fredsavtal” – med Egypten och Jordanien. Utan någon verklig känsla av fred och vänskap med dessa folk påminner våra avtal också om vapenstillestånd snarare än fred.

Då liksom nu underlättades korsfararnas problem genom det faktum att araberna ständigt bråkade med varandra. Fram tills att den store Salah-ad-Din (Saladin), kurd, visade sig, enade araberna och besegrade korsfararna i striden vid slaget vid Hattin, nära Tiberias. Därefter omgrupperade sig korsfararna och fortsatte leva i Palestina i ytterligare fyra generationer.

Både korsfararna och sionisterna såg sig, helt medvetet, som ”brohuvuden” från väst i en främmande och fientlig region. Korsfararna kom förstås hit som västs armé för att återta Tempelberget i Jerusalem. Theodor Herzl, den moderna sionismens grundare, skrev i sin bok Judestaten (Der Judenstaat), sionismens bibel, att i Palestina ska vi tjäna som utpost för den (västliga) kulturen mot (muslimsk) barbarism.

Den heliga staden förblir för övrigt fokus för en daglig kamp. Just nu i veckan tillät de israeliska myndigheterna två knesetledamöter från extremhögern att beträda området för Tempelberget, lyckligtvis utan att framkalla några judisk-muslimska upplopp såsom vid tidigare liknande tillfällen.

Förra veckan anklagade vår justitteminister (som jag har kallat ”djävu-

len under täckmantel av en vacker kvinna”) Israels högsta domstol för att sätta mänskliga rättigheter före ”sionismens värden” (vilka de nu är). Hon har redan infört en lag som klargör att dessa ”sionistiska värden” är juridiskt överordnade ”demokratiska värden” och kommer först.

LIKHETEN är som mest uppenbar när det gäller fred.

För korsfararna var fred förstås otänkbar. För dem grundade sig allt på syftet att befria Jerusalem och hela det Heliga landet (”Gud vill det!”) från islam, dödsfienden. Detta utesluter a priori någon som helst fred med guds fiender.

Sionister talar oupphörligen om fred. Ingen vecka går utan att Benjamin Netanyahu släpper någon rörande deklARATION om sitt krav på fred. Men nu är det absolut klart att han inte drömmer om att ge upp en enda inch av mark väster om Jordanfloden. För endast några dagar sen bekräftade han offentligt att han inte kommer att ”rycka upp” en enda judisk bosättning på Västbanken. Enligt internationell lag är varenda en av dessa bosättningar illegal.

DET FINNS förstås enorma skillnader mellan de två historiska rörelserna, lika enorma som skillnaderna mellan 1000-talet och 2000-talet.

Går det att föreställa sig Tempelridare med atombomber? Saladin med tanks? Hospitalernas resa från Clermont till Jaffa med flygplan?

Vid tiden för korsfararna var idén om den moderna ”nationen” inte född än. Riddarna var fransmän, engels-

män eller tyskar men framför allt var de kristna. Sionismen föddes med viljan att göra världens judar till en nation i ordets moderna bemärkelse.

Vilka var dessa judar? I 1800-talets Europa – en kontinent med nya nationer – var de ett onaturligt undantag och därför hatade och fruktade. Men de var verkligen en icke-reformerad relik i det bysantinska riket där själva identiteten i alla samhällen grundade sig på religion. Etniska religiösa samhällen var autonoma och stod juridiskt under sina religiösa ledares jurisdiktion.

En judisk man i Alexandria kunde gifta sig med en judisk flicka från Antioch men inte med en kristen grannkvinna. En latinsk kvinna i Damaskus kunde gifta sig med en latinsk man i Konstantinopel men inte med en grekisk-ortodox man på andra sidan gatan. Den här juridiska strukturen finns fortfarande kvar i många f.d. bysantinska länder, inklusive – det kan ni inte gissa – Israel.

Med alla dessa skillnader i tid givna gäller jämförelsen fortfarande och ger en mycket att tänka på – särskilt om man sitter på stranden i Caesarea med den imponerande korsfararmuren precis bakom sig, några kilometer från hamnen i Atlit där de sista korsfararna bokstavligen kastades i havet när allt tog slut för 726 år sedan.

För att parafasera Runciman, jag hoppas att vi i tid lär oss att inte vara som de.

www.zope.gush-shalom.org/home/en/channels/avry/1504285130

Översättning: *Anja Emsheime*

Belgien kräver kompensation från Israel för att ha förstört donerad skolutrustning på den ockuperade Västbanken

Bethan McKernan, Beirut

Skolor som internationella organisationer har donerat till fyra palestinska samhällen förstördes precis innan det nya läsåret började.

BELGIEN HAR STÄLT KRAV på de israeliska myndigheterna att ”komma med både förklaringar och kompensation” för att nya skolor för palestinier har förstörts på den ockuperade Västbanken, en donation från EU.

De sex nya skolmodulerna hade byggts i byn Jubbet Al Dhib så att barnen i det samhället inte skulle behöva gå en timme för att komma till skolan.

De förstördes och utrustning som stolar och bord konfiskerades i tisdags av de israeliska myndigheterna – dagen innan det nya skolåret började – med motiveringen att byggnaderna inte hade fått tillbörligt tillstånd.

Området var avspärrat och betraktades som militär zon så säkerhetsstyrkor använde chockgranater för att hålla invånare borta, sade den israeliska människorättsorganisationen B’Tselem i ett uttalande.

Israeliska medier sade att ortsbör under rivningen hade kastat sten på soldater.

Byns 80 barn måste i stället ha lektion, hopträngda i ett slags tält av presenningar eller tillbringa sin första skoldag under den heta solen.

I ett uttalande i torsdags fördömde Belgiens vice premiärminister Didier Reynolds och ministern för utvecklingsamarbete Alexander De Croo gemensamt rivningen av byggnaderna som Belgien delvis hade finansierat.

”Dessa nya rivningar och konfiskeringar av viktig infrastruktur är oacceptabla. Belgiens projekt syftar till att uppfylla mänskliga behov och genomförs med strikt respekt för internationell mänsklig lag”, skrev de. ”Genom att underminera sådana mänskliga projekt bryter Israel mot sina internationella förpliktelser som ockupationsmakt.”

De belgiska tjänstemännen noterade att rivningarna i Jubbet Al Dhib tillkommer utöver förstörelsen av skolbyggnader i tre andra byar på Västbanken de senaste två veckorna, alla donerade av internationella organisationer och NGOs, och alla förstörda av samma skäl: bristande bygglov.

De som kritiserat israelisk politik på den ockuperade Västbanken har länge påtalat att bygglov i stort sett är omöjligt för palestinier att få.

Den senaste vågen av rivningar och konfiskeringar av skolor på Västbanken utgör del av en större attack på utbildningen i Palestina, enligt det norska flyktingrådet (NRC); totalt 55 skolor hotas för närvarande av rivning och order om nerläggning.

”Just när de skulle återvända till klassrummet, upptäckte palestinska barn att deras skolor höll på att rivas,” sade NRC palestinska ordförande Hanibal Abiy Worku.

”Vilket hot utgör dessa skolor mot de israeliska myndigheterna? Vad vill de uppnå genom att förneka tusentals barn deras fundamentala rättighet till utbildning?”

Koordinatorerna för regeringsaktiviteter på territorierna, den organisation som verkställer israelisk politik i palestinska områden, svarade inte omedelbart på The Independent’s begäran om en kommentar.

Förra månaden framförde även Nederländerna klagomål till den israeliska regeringen efter att dussintals med holländska solpaneler, som donerats till samma by, hade konfiskerats.

Mer än 300 byggnader på den ockuperade Västbanken, som 2016 förstörts

av de israeliska myndigheterna, var åtminstone delvis finansierade av EU eller internationella NGOs, sade tidigare i år en israelisk tjänsteman inom det militära.

Förra året genomfördes också det största antalet israeliska rivningar av palestinska byggnader sedan rättighetsgrupper började att föra journal över dem.

”Belgien är inte den enda internationella givaren som drabbats av detta slags förstörelse. Man kommer att fortsätta samarbetet med sina partners, som tidigare och kräva av de israeliska myndigheterna att sätta stopp för dessa rivningar,” sade de belgiska tjänstemännen.

www.independent.co.uk

[/news/world/middle-east/israel-destroys-west-bank-palestinian-schools-new-term-belgium-netherlands-compensation-a7912186.html](http://news/world/middle-east/israel-destroys-west-bank-palestinian-schools-new-term-belgium-netherlands-compensation-a7912186.html)

Översättning: *Anja Emsheimer*

Ungern bekämpar Soros och israelisk lagstiftare genomdrivar sin egen ‘Soros-lag’

En israelisk lagstiftare från Netanyahu Likudparti lovar att genomdriva en lag dagen efter att Israel backar från sin kritik av en ungersk parlamentsledamots kampanj mot den judisk-amerikanska finansmannen George Soros.

Jonathan Lis

PÅ NETANYAHUS ORDER tar Israels utrikesministerium tillbaka sin kritik

mot antisemitism i Ungern och slår till mot George Soros.

Genom att demonisera Soros i hela Europa påminns man om antisemitiska konspirationsteorier från förr. En judisk grupp kräver av en ungersk parlamentsledamot att han stoppar kampanjen mot Soros.

En lagstiftare i premiärminister Benjamin Netanyahus Likudparti säger

att han kommer att lägga fram ett lagförslag som han kallar för "Soros-lagen" för att förhindra donationer till vänsterorganisationer som åtnjuter bidrag från utlandet.

I söndags rapporterade Haaretz att Israels utrikesministerium gjort ett uttalande där man fördömer den amerikanska miljardären George Soros, i en åtgärd som verkar vara avsedd att närma Israel till Ungern. Soros, en ungerskfödd jude som har använt en stor del av sin förmögenhet för att finansiera grupper som arbetar för demokrati och mänskliga rättigheter, har gång på gång blivit måltavla för Ungerns högerregering, särskilt för hans stöd till en öppnare invandringspolitik.

I ett pressmeddelande i måndags sade Knessetledamoten Miki Zohar att den så kallade "Soros-lagen" inom kort skulle läggas fram för Knesset. I enlighet med lagförslaget "kommer vem som än donerar till organisationer som agerar mot Israel inte tillåtas donera till någon organisation eller ideell rörelse i Israel," sade han i uttalandet.

Soros har kopplats ihop med extrema vänsterorganisationer, sade Knessetledamoten Zohar i sitt uttalande.

Lagen är bara uppkallad efter Soros och kommer inte nödvändigtvis att rikta in sig på organisationer som finansieras av den liberala filantropen, som överlevde förintelsen och stödjer grupper, som Israels krigsivrande regering ser som ganska fräna mot den judiska staten eller gynnar palestinska ståndpunkter.

Lagförslaget ingår i den våg av lag-

stiftning i Israels försök att begränsa vänsterorganisationer och riktar in sig på deras förmåga att skapa fonder, den främsta av dessa lagar är den så kallade NGO-lagen.

"Det är dags att stoppa bidragen till de vänsterorganisationer som underminerar regeringen, smutskastar Israel och försöker förhindra deras rätt till självförsvar," sade Knessetledamoten Zohar. "Vi måste stoppa deras finansieringskällor och hindra dem från att skada staten."

I söndags drog Israel tillbaka ett uttalande från dagen före där den israeliska ambassadören i Ungern hade uppmanat den ungerska premiärministern Viktor Orbán och hans parti att stoppa en affischkampanj mot den judisk-amerikanska finansmannen George Soros utifrån att den underblåser antisemitism.

Talesmannen för utrikesministeriet, Emmanuel Nahshon, kom med ett klagörande som avstod från att kritisera Orbán men också skarpt kritiserade Soros själv med krav som liknar dem som hade ställts på honom av den ungerska regeringen.

"Israel beklagar alla uttryck för antisemitism i vilket land det än handlar om, och står bakom judiska samhällen överallt i att konfrontera detta hat. Det var det enda syftet med uttalandet från Israels ambassadör i Ungern," sade uttalandet.

"Det var på inget sätt avsett att minska kritiken mot George Soros som ständigt underminerar Israels demokratiskt valda regeringar genom att finansiera organisationer som förtalar

den judiska staten och försöker att förneka den dess rätt att försvara sig.” Det spända läget kommer vid en särskilt känslig tidpunkt eftersom premiärminister Benjamin Netanyahu planerar att träffa Orbán i Budapest den 18 juli vilket blir det första besöket som en israelisk premiärminister gör i Ungern på 30 år. Dagen efter mötet mellan Netanyahu och Orbán ska de båda träffa ledarna för Tjeckien, Slovakien och Polen. Den liberala israeliska lagstiftaren och Knesset-ledamoten, Zahava Galon, anklagade Netanyahu för att ”stödja global antisemitism” genom hans sätt att sköta affären med Soros.

Annonserna, som är en del av en kampanj, understryker regeringens politik mot invandring, och visar en

leende Soros, som stödjer invandrare, tillsammans med affischen ”Låt oss inte låta Soros få sista skrattet”. De har kritiserats för att spela med antisemitiska stereotyper vilket har förnekats av den ungerska regeringen.

Reuters och DPA har bidragit till denna rapport.

Jonathan Lis
korrespondent för Haaretz

[www.haaretz.com](http://www.haaretz.com/israel-news/1.800601?utm_content=%252Fisrael-news%252F1.800601&utm_medium=email&utm_source=smartfocus&utm_campaign=shivuk-most-popular)
/israel-news/1.800601?utm_content=%252Fisrael-news%252F1.800601&utm_medium=email&utm_source=smartfocus&utm_campaign=shivuk-most-popular

Översättning: *Anja Emsheimer*

Värnpliktsvägrare: ”Jag vägrar att bli ett verktyg åt regeringen”.

Hadas Tal är den senaste israelen som offentligt meddelat att hon vägrar att gå med i den israeliska armén pga. dess kränkningar av palestiniernas mänskliga rättigheter. Innan hon kommer i fängelse, talar hon om sin familjs reaktion, de möjliga följderna av sitt beslut, och varför så många värnpliktsvägrare är kvinnor.

HADAS TAL INFANN SIG på måndagsmorgonen på den israeliska arméns mönstringsbas i Tel Hashomer utanför Tel Aviv för att tillkännage sin vägran att utkommenderas till IDF. Hon kommer förmodligen att dömas till fängelse där hon kommer att förena sig med Noa Gur Golan, en annan vägrare som förra veckan

dömdes till 30 dagar – hennes andra omgång.

Jag hann träffa Hadas i söndags när hon för sista gången gjorde sig i ordning innan hon följande morgon nästan säkert skulle komma i fängelse. Den humor och det lugn hon visade i vårt samtal förvånade mig. När allt kommer omkring ska hon ju i fängelse nästa dag. Det står klart för mig att hon har förberett sig praktiskt och även mentalt, också genom att tala med andra vägrare som nyligen har satts i militärfängelse.

”Jag träffade både Tamar (Alon och Ze’evi), Atalya och Tair, och nu också Noa innan hon återvände till

fängelset. Jag var också med på förberedelsemöten som nätverket 'Mesarvot' höll så jag känner mig klar och som att jag vet vad som kommer att hända. Jag fick några bra tips av de andra vägrarna – mest för att påminna om att disciplin i fängelse är ett slags spel och att man måste veta hur det spelas; bry dig inte om det och kom till att börja med ihåg skälet till varför du är där. Tamar Alon gav mig några bra tips på hur jag ska packa min väska, vilket jag tackar henne för – det är saker som jag inte skulle ha tänkt på," tillägger hon med ett skratt.

Hadas, 18 år, bor i kibbutz Yifat i Jezreel-dalen i norra Israel. Hon har en tvillingsyster som på måndag ska avsluta sin grundutbildning i armén – och som utan att lyckas försökte få specialtillstånd för att ta avsked från Hadas före fängelsevistelsen – och en yngre bror som snart börjar i 10:e årskursen.

I sitt vägraruttalande skrev Hadas: Fram till årskurs 10 visste jag inte om någon ockupation. Nyligen hittade jag en karta som jag hade ritat i 9:an – de ockuperade områdena fanns inte med där, bara tom yta. Men i 10:an

började jag bli politiskt medveten. Jag läste artiklar i "Local Call", vittnesmål från "Breaking the Silence", inlägg i sociala media, och jag fick se en verklighet som jag inte kände till tidigare - ockupationen. Hjälplösheten hos en befolkning som kontrolleras av soldater. Jag kommer särskilt ihåg när det avslöjade sig för mig att så nära mig finns det en värld där soldater som inte pratar ens språk, rutinemässigt kommer in i ens hem mitt i natten. Redan i årskurs 11 visste jag att jag skulle vägra att ta värnning.

Jag antar att det gymnasiet du gick i har en stark militär grundsyn. Hur reagerade de omkring dig på din vägran att bli utkommenderad?

Min familj blev inte särskilt förvånad, vi har pratat om dessa saker länge nu. Men armén har en mycket central roll i skolan. I årskurs 11 pratade de redan mycket med oss om "meningsfull/militär-/ tjänst", så till den grad att det blev ett slags skämt. De är stolta över elever som gått ut skolan och genomför "meningsfull militärtjänst", som tjänar sitt land och allt det där. Och i årskurs 12 finns det massor av aktiviteter som är kopplade till det militära, inte bara på skolans initiativ utan också utifrån elevernas egen vilja."

När jag första gången berättade för folk i skolan att jag inte tänkte göra värnplikt, blev folk mest förvånade. De förstod inte hur jag ens kunde våga säga nåt sånt här, trots det faktum att mina klasskamrater redan visste att jag är vänsteranhängare och en som ställer till med bråk på vanliga lektioner." Det är också möjligt att Hadas vänner inte blev helt över-

raskade av hennes beslut: hon berättar med ett skratt för mig att de hade gjort en virtuell karta där man kunde se var alla skulle befinna sig efter ett år, och hon satt i militärfängelse.

Du skulle ha kunnat undvika armén utan att vägra värnplikt på ett sätt så att du inte hamnar i fängelse – av samvetsskäl eller av psykiska skäl.

Jag övervägde det länge. Jag funderade på att försöka få dispens på psykologiska eller medicinska grunder. Det finns många sätt att leka med systemet. För några månader sen när datumet faktiskt närmade sig, visste jag att jag måste fatta ett beslut. Till slut bestämde jag – och min mamma hade en viktig roll i min beslutsprocess – att jag gör något stort och jag måste gå hela vägen i detta. Jag är kapabel att göra det, delvis pga. det stöd jag har runt omkring mig, och så bestämde jag mig för att vägra offentligt. Jag gick på ett möte med Mesarvot och det var det som avgjorde saken.

Antag att din vägran inte bidrar till ett slut på ockupationen, vilken realistisk effekt hoppas du att den får?

”Att medvetandegöra att det finns en ockupation. Det är absurt att folk, t. o. m. vuxna, som har levt hela sitt liv här inte är medvetna om att det finns miljontals av människor under vår kontroll men som saknar medborgarskap. Palestinska reaktioner från freds- och människorättsaktivister runt om i världen har verkligen varit uppmuntrande, och det är viktigt för mig att visa att det finns andra röster i Israel. Det är lätt för oss som israeler som bor i denna verklighet att helt enkelt ignorera det, att inte

veta om det, och fortsätta våra liv. Vi styrs mot det från födseln. Folk måste aktivt sluta med det och tänka, vara medvetna och det är inte lätt. Jag hoppas att mina handlingar kommer att väcka den medvetenheten.”

Mer från hennes offentliga deklARATION:

Jag vägrar att acceptera verkligheten som den är. Jag vägrar att acceptera att det ”inte finns något val”. Jag vägrar därför att problemet ligger i blind lydnad, i lojaliteten gentemot staten i stället för mot dess medborgare och invånare, och i att acceptera verkligheten som den är. Jag vägrar att vara ett verktyg för regeringen. Jag vägrar därför att detta att gå med i det militära inte är en självklar slutsats, och inte heller borde vara det. Varför skulle jag ta värvning och tjäna en organisation som skadar det israeliska samhället, människors samhälle och naturen?

Hur förklarar du den senaste vägen av vägrare och det faktum att det nästan uteslutande är kvinnor?

”Det är svårt att förklara fenomenet i vidare bemärkelse, men när jag gick igenom de riktigt våldsamma svaren jag fick på min vägran, märkte jag att ungefär dubbelt så många män som kvinnor skickade den typen av kommentarer. Det är talande. Det finns förstas skäl för detta. Det är svårare för män att slippa det militära systemet: man förväntar sig mer av dem. I skolan förväntas det mycket mer av pojkar i min ålder att ’bidra’, eller med andra ord, att söka sig till ett stridsförband. Mäns broderskap bygger mycket mer på det militära. Att vägra ses mer som något mjukt, som

feminint, inte maskulint. I den bemärkelsen är det sociala priset mycket högre för pojkar.”

Vad är du mest orolig för när du ska in i fängelse?

För det första osäkerheten. Jag vet mer eller mindre hur det kommer att bli, men det är olika för var och en och jag kommer inte att kunna ringa till min mamma och pappa för att be om råd. Jag vet inte heller hur länge det blir, och jag måste vara förberedd på vilket scenario som helst. Villkoren i sig är inte outhärdliga, men att gå upp kl. 5.30, i en cell är inte roligt. Min rädsla handlar mest om det okända och att inte ha någon kontroll.

”Vad gäller de andra fångarna – utifrån vad jag förstår kommer det att kunna bli livliga diskussioner men respektfulla. De andra vägrarna har berättat verkligt positiva saker om sina relationer med de andra fångarna, och de har också lärt sig om de

riktigt olika villkor som kvinnorna har som var där samtidigt. Det är inte den klassiska bilden av ett fängelse; det finns inga farliga människor. Tamar Alon berättade för mig att i det fängelse där hon senast satt fanns det en tidigare fängelsevakt. Jag tror att det kan bli en lärorik erfarenhet.”

Har du tänkt på dina planer när du kommit ut?

”Just nu är jag helt fokuserad på min aktuella kamp. Jag ska tänka på det som kommer sen när jag väl är där.” Den här artikeln publicerades först på hebreiska i Local Call.

Orly Noy

www.972mag.com

/conscientious-objector-sent-to-prison-i-refuse-to-be-a-tool-of-the-govt/129146/

Översättning: *Anja Emsheimer*

This week's ad

*3445 settler houses
Were built on
Private land, stolen
From Palestinians
In the occupied
Territories.*

*The government
Wants to legalize
All of them.*

Gush Shalom, pob 3322, Tel-Aviv 61033

Att ge upp inför uppgivenheten

Uri Avnerys kolumn den 16 september 2017

MIN OPTIMISM om Israels framtid irriterar många människor. Hur kan jag vara optimistisk med tanke på vad som händer här varje dag? Den faktiska annekteringen av ockuperade territorier? Den dåliga behandlingen av araberna? Införandet av förskräckliga bosättningar?

Men optimism är en slags sinnesstämning. Den tvekar inte inför ondskan. Tvärtom så måste det onda bekämpas. Och man kan inte kämpa om man inte tror att man kan vinna. En del av mina vänner menar att striden redan är förlorad. Att Israel inte längre kan förändras ”inifrån”. Att det enda sättet att förändra landet är genom påtryckningar utifrån.

Lyckligtvis tror de att det finns en kraft som kommer utifrån, att den är redo och kan göra arbetet åt oss.

Den kallas BDS - förkortning för ”Bojkott, Desinvestering och Sanktioner”.

EN AV DESSA vänner är Ruchama Marton.

Om någon har rätt att kritisera och ge upp så är det hon. Ruchama är psykiater, grundare och nu hedersordförande för den israeliska organisationen ”Physicians for Human Rights”. En utmärkt grupp.

Dessa läkare åker varje vecka till en arabisk by och ger (gratis) medicinsk hjälp till alla som behöver. T.o.m. de israeliska myndigheterna respekterar detta och bifaller ofta deras begäran att låta sjuka människor från de

ockuperade territorierna komma in i Israel för att läggas in på sjukhus.

När vi förra veckan firade Ruchamas 80-årsdag, vände hon sig till mig och anklagade mig för att hysa falska förhoppningar om möjligheten att dagens Israel någonsin kommer att sluta fred och dra sig tillbaka från de ockuperade territorierna. Enligt henne är chansen till fred ute. Återstår skyldigheten att stödja BDS.

BDS är en global rörelse som propagerar total bojkott av allt israeliskt. Man vill övertyga företag, och särskilt universitet, att ge upp sina israeliska investeringar, och stödjer alla slags sanktioner mot Israel.

I Israel hatar man BDS som pesten, om inte ännu mer. Det behövs verkligen en hel del mod för att stå upp i Israel och stödja dem offentligt som några gör.

Jag lovade Ruchama att komma med ett svar på hennes anklagelse. Så här kommer det.

Först och främst hyser jag en djup moralisk invändning mot varje argument som säger att vi inte kan göra någonting för att rädda vår egen stat, och att vi måste sätta all vår tillit till utlänningar att göra jobbet åt oss.

Israel är vår stat. Vi är ansvariga för den. Jag tillhör de få tusen som försvarade den på slagfältet när den föddes. Nu är det vår plikt att ta strid för att den ska bli den stat vi vill att den ska vara.

Framför allt accepterar jag inte synen att striden är förlorad. Ingen strid är förlorad så länge det finns folk som är beredda att kämpa.

JAG TROR på fred. Fred innebär en överenskommelse mellan två (eller flera) sidor om att leva i fred. Israelisk-palestinsk fred innebär att staten Israel och palestiniernas nationella rörelse träffar en överenskommelse med varandra.

Fred mellan Israel och Palestina utgår från att staten Israel finns, sida vid sida med staten Palestina. Jag är inte helt säker på att detta är BDS-rörelsens mål. Mycket av vad den gör och säger skulle kunna leda till slutsatsen att den vill ha fred utan Israel.

Jag menar att det är BDS skyldighet att fullständigt klargöra denna sak. Fred med Israel eller fred utan Israel?

En del menar att fred utan staten Israel är möjlig och önskvärd. Många av dem stödjer något som kallas "Enstatslösning". Detta innebär att israeler och palestinier kommer att leva lyckligt tillsammans i en gemensam stat, som jämlika medborgare.

Det är en trevlig dröm men tyvärr vittnar historisk erfarenhet mot detta. Sovjetunionen, Jugoslavien, Tjeckoslovakien, Indokina och andra har splittrats, Belgien, Kanada, Storbritannien och många andra löper stor risk att bryta ihop. Just nu utövas folkmord i Burma under beskydd av en mottagare av Nobels fredspris.

Kommer två starkt nationalistiska folk, med anspråk på samma hemland och i krig med varandra i nästan 150 år, nu kunna leva tillsammans

i fred och i en gemensam stat? Inte sannolikt. Livet i en sådan stat skulle vara ett helvete.

(Ett israeliskt skämt: "Kan vargen och fåret leva tillsammans? Inget problem! Men vargen måste varje dag förses med ett nytt får.")

MÄNNISKOR SOM stödjer BDS brukar som grund för sin strategi hänvisa till Sydafrikas erfarenhet.

Berättelsen lyder som följer: Sydafrikas svarta majoritet förtrycktes av den vita minoriteten. De vände sig till den upplysta (vita) världen som utropade en global bojkott av landet. Till slut gav de vita upp. Två underbara män, Nelson Mandela och Frederick Willem de Klerk, föll i varandras armar. Ridå.

Det här är berättelsen sedd med vita ögon. Den reflekterar typisk självcentrerad vit själviskhet. Svarta ögon ser en något annorlunda berättelse:

De svarta som utgjorde den stora majoriteten i Sydafrika, satte igång en omfattande kampanj av strejker och våld. Mandela var också terrorist. Den globala bojkottrörelsen hjälpte säkert till men det var de inföddas kamp som blev avgörande. (Israeliska ledare talade om för sina vita sydafrikanska vänner att de skulle dela landet, men det var ingen på någondera sidan som var intresserad.)

Förhållandena här är totalt annorlunda. Israel behöver inte arabiska arbetare, man klarar sig bra utan dem. Man importerar arbetare från hela världen. Israelernas levnadsstandard är mer än 20 gånger (!) högre än pa-

lestiniernas i de ockuperade territorierna. Båda sidor hyser en stark nationalism. På grund av förintelsen får den judiska sidan djup sympati från världen. Antisemitism är ute, och israelisk propaganda anklagar BDS för att vara antisemitisk.

I ett ögonblick av ovanlig vishet beslutade Förenta Nationerna om Palestinas delning. I praktiken finns det inte någon bättre lösning.

I PRINCIP är jag inte mot en bojkott. Ja, redan 1997 var Gush Shalom-rörelsen – som jag tillhör – först med att utropa en bojkott av bosättningarna. Vi delade ut många tusen listor på de företag som var verksamma där. Som ett resultat av detta var det många av dem som fick flytta till själva Israel. Jag kan lätt föreställa mig en t.o.m. större bojkott av alla företag som stödjer bosättningarna.

Men enligt mig är det fel att bojkotta själva Israel. Det skulle driva alla israeler rakt i armarna på bosättarna medan vår sak är att isolera bosättarna och avskilja dem från vanliga israeler.

Är detta någonsin möjligt? Är detta fortfarande möjligt? Jag tror att det är det.

DEN NUVARANDE SITUATIONEN visar att vi har gjort våra misstag. Vi måste stanna upp och tänka efter igen ända från början.

Den organisation som Ruchama Marton grundade är inte den enda gruppen som gör sitt för fred och mänskliga rättigheter. Där finns dussintals av utmärkta män och kvinnor som var och en är aktiv i det som de är bra på. Vi behöver hitta ett sätt att kombi-

nera deras styrkor utan att skada deras oberoende och speciella natur. Vi behöver hitta ett sätt att återuppliva de politiska partierna på vänsterkanten (Labor Party, Meretz och Förenade arablistan) som befinner sig i ett tillstånd av koma. Eller bilda ett nytt parti.

Jag respekterar BDS och alla deras aktivister som är uppriktiga i sin strävan att befria palestinierna och sluta fred mellan dem och oss. Det försök som man gör nu i USA för att stifta en lag som förbjuder deras aktivitet ter sig för mig både löjlig och antidemokratisk.

Låt dem hålla på med det där borta. Vårt jobb här är att omgruppera oss, åter organisera och fördubbla våra försök att störta vår nuvarande regering och dess allierade, samt föra fredskrafterna till makten.

Jag tror att majoriteten av judiska israeler skulle vilja få fred om de trodde att fred är möjlig. De slits mellan en kraftfull minoritet på högerkanten, med en fascistisk udd, som påstår att fred är både omöjlig och icke önskvärd, och en vek och mjuk minoritet på vänsterkanten.

Det här är inte en hopplös situation. Striden är långt ifrån slut. Vi måste göra vårt jobb inom Israel och låta krafterna utanför göra sitt där borta. Det finns inget att ge upp för utom inför själva uppgivenheten.

www.zope.gush-shalom.org/home/en/channels/avneriy/1505487970/

Översättning: *Anja Emsheimer*

Några Elul-förslag till liberala sionister och progressiva judar som inte är det ...

ELUL ÄR DEN JUDISKA månaden för självrannsakan. Av tradition ger judar inga nyårsloften men de förväntas anstränga sig mer i väntan på tiden för höstens stora högtider. Så i den andan har jag några praktiska förslag till mina liberala sionistiska liksom mina progressiva icke-sionistiska och antisionistiska bröder och systrar (och till mig själv).

1. Ta en prenumeration på *Haaretz* och läs den flera gånger i veckan. Anteckna de dagliga rapporterna. Läs artiklar av journalister som Nir Hasson, Amira Hass och Gideon Levy och skribenter bl.a. som Dimitri Shumsky och Daniel Blatman.

Läs regelbundet 972 mag. (magazine, AE). Lär er om det som händer palestinierna som idag lever i Palestina. Jag är förvånad över folk som har olika åsikter om Israel men inte vill fortsätta att läsa *Haaretz*. Att regelbundet läsa tidningen visar inte bara på ett stöd för dess journalistiska mod; det får en långsiktig och kumulativ effekt. Man kan läsa Gideon Levy en gång eller två gånger och bli chockad. Man kan läsa honom en tredje eller fjärde gång, skaka på huvudet och vända blad. Men om man läser honom varje vecka, år ut och år in och man inte har förhårdats, kan man ändra sig.

2. Läs palestinska politikerröster som Al-Shabaka policy network. Människor som de representerar en del av de mest tänkvärda palestinska rösterna som skriver idag. Ty

alltför långa diskussioner om Israel har blivit en fråga inom den judiska familjen. Judar behöver lyssna på palestinier och arbeta tillsammans med dem.

3. Bannlys två ord från er vokabulär när ni refererar till varandra: 'antisemitisk' och 'rasistisk'. Det finns trångsynta människor överallt men att hoppas att staten Israel kommer att ersättas av en stat som förser israeler och palestinier med lika rättigheter är inte antisemitiskt; att säga att judarna inte har rätt till en stat är inte antisemitiskt. Vad är antisemitiskt?

Att *önska judar skada* därför att de är judar eller att se dem som misshagliga *därför att de är judar*. Den som kallar en jude som stödjer BDS för antisemit är ofta själv antisemit, eftersom han tillåter sig att inskränka det som är godtagbart för judar att säga. Det är första halvan av förslaget. Den andra är reserverad för termen 'rasist' och riktiga rasistiska uttalanden, inte för uttalanden som av andra tolkas som 'dog whistles' (hundvisselpipa...!, AE) Ja, vi borde vara känsliga för vad vi säger. Men vi borde också vara välvilliga i tolkningen av vad andra säger, allt är lika. Termer som 'antisemitisk' och 'rasistisk' är termer med moralisk förebråelse. De representerar den sista utvägen och användningen av dem bör begränsas.

4. Lär er om sionism innan ni prisar eller fördömer den. Reducera den inte till en slogan eller en kategori. I sin begynnelse talade sionismen med åtskilliga röster och vädjade till

olika känslor inom den judiska allmänheten. Dess utveckling var inte lineär och, som allt annat, var den en produkt av sin historiska kontext och anpassad till skiftande omständigheter. Med alla sina brister i genomförande försedde sionismen hundratusentals av judar med känslor av värdighet, egenvärde, etnisk stolthet och säkerhet. Uppsvinget i den sionistiska identifieringen bland amerikanska progressiva judar på sent 60-tal och tidigt 70-tal sammanföll med (och påverkades av) Black Power och kvinnors befrielseströrelser. Detta berättigar inte den problematiska sidan av sionism, dess oundvikliga konflikt med de infödda palestiniernas rättigheter. Det berättigar inte den väg den tog som inte var oundviklig utan produkten av beslut i en historisk kontext. Ej heller ursäktar det några av dess extrema varianter. Men varken taktiskt eller principiellt borde strävan efter rättvisa för palestinierna bli gisslan i en ideologisk kamp över sionism, särskilt när vi lägger våra identiteter i den kampen.

5. Men viktigast är att kampen för palestiniernas rättigheter måste komma främst. Att få ett slut på en lång och brutal ockupation måste vara det mål som för samman palestinier och judar, sionistiska och icke-sionistiska judar. Det är inte en fråga om vår identitet som amerikaner eller som judar eller judiska amerikaner. Orättvisa begås varje timme i namn av det judiska folket. Det finns tider då strävan efter universella värden borde stå över etniska och gemensamma lojaliteter. T.o.m. efter Charlottesvilles och uppkomsten av alt-right-rörelsen, är det amerikanska judiska samhället fortfarande *barukh ha-Shem*, mycket starkt och säkert. Judiska samhällen må vara potentiella offer överallt, men det finns bara en plats där det judiska samhället är förövre. Det ger oss ett ansvar att förhärda oss och göra det rätta. Det handlar inte om oss; det handlar om vad som görs mot dem i våra namn.

www.jeremiahhaber.com

Översättning: *Anja Emsheimer*

Israel to American Jews: You Just Don't Matter

NYT JULY 12, 2017
Thomas L. Friedman

TO THE CASUAL OBSERVER, Israel has never looked more secure and prosperous. Its Arab neighbors are in disarray. Iran's nuclear program has been mothballed for a while. The Trump team could not be friendlier and the Palestinians could not be weaker. All's quiet on the Tel Aviv front. ...

Look again. In fact, the foundations of Israel's long-term national security are cracking.

Under the leadership of Prime Minister Bibi Netanyahu, Israel is overstretching itself by simultaneously erasing the line between itself and the Palestinians — essentially absorbing 2.5 million Palestinians, which could turn Israel into a de facto Jewish-Arab binational state — and drawing a line between itself and the

Jewish diaspora, particularly the U.S. Jewish community that has been so vital for Israel's security, diplomatic standing and remarkable economic growth.

Netanyahu is setting himself up to be a pivotal figure in Jewish history — the leader who burned the bridges to a two-state solution and to the Jewish diaspora at the same time.

I won't waste much time on Bibi's deft manipulation of President Trump to shift all the blame onto the Palestinian Authority leader Mahmoud Abbas for the absence of progress in the peace process. Bibi masterfully distracted Trump with a shiny object — a video of extreme statements by Abbas (with no mention of extremist actions by Israeli settlers).

It worked perfectly to deflect the U.S. president from pressing the relevant questions: "Bibi, you win every debate, but meanwhile every day the separation of Israel from the Palestinians grows less likely, putting Israel on a 'slippery slope toward apartheid,' as former Israeli Prime Minister Ehud Barak recently warned. Where is your map? What are you going to do with 420,000 Jewish settlers in the West Bank? Where is your imagination for how to reverse this trend that will inevitably lead to the end of Israel as a Jewish democratic state?"

But now an even bigger threat looms. In recent weeks, Netanyahu collaborated with the Orthodox Jewish parties in his right-wing ruling coalition to deal a double blow to the non-Orthodox Jewish diaspora living around the world, particularly in America.

There are roughly six million Jews in Israel, six million in the U.S. and four million spread elsewhere. About 75 percent of the 10 million diaspora Jews are non-Orthodox, mostly followers of the Reform and Conservative streams of Judaism.

First, in order not to risk his hold on power, Netanyahu bowed to the demands of the Orthodox parties and canceled a 2016 agreement to create a distinct egalitarian prayer space adjacent to the Western Wall of the ancient Jewish temple in Jerusalem — the holiest site of the Jewish faith — where men and women of the non-Orthodox movements could pray together. The Orthodox rabbis who control the Western Wall insist that men pray in one area and women in a separate, smaller area.

At the same time, Bibi caved and endorsed an Orthodox party bill in the Knesset that handed the ultra-Orthodox what amounts to a monopoly over conversions to Judaism in Israel "by pulling government recognition for private conversions" — basically those done by non-Orthodox rabbis, The Times of Israel reported. The Jewish Telegraphic Agency pointed out that Israel's Orthodox parties and Chief Rabbinate essentially control "all Jewish marriage in Israel, and immigrants who wish to wed there must first prove they are Jewish according to Orthodox law. ... The Chief Rabbinate's antipathy to Reform and Conservative rabbis is well documented."

www.mobile.nytimes.com/2017/07/12/opinion/israel-american-jews-benjamin-netanyahu.html

Israel demolishes school serving 80 children in Jub a-Dib on eve of new school year

23 August 2017

Press release – for immediate publication

DEMOLITION FOLLOWS ON heels of destruction of two other educational facilities in Area C

On the evening of Tuesday, 22 August 2017, at around 7:00 P.M. Israeli Civil Administration officials and security forces arrived at the village of Jub a-Dib, southeast of Bethlehem. The forces demolished the community's recently constructed school building. The demolition, which ended around midnight, took place the night before the start of the Palestinian school year, and left eighty pupils without an educational facility. In previous years, the children of Jub a-Dib had to walk to school in the Dar Salah and Beit Ta'mir areas, outside the village.

The demolition of a school building the night before the start of the year epitomizes the administrative cruelty and systematic harassment by authorities designed to drive Palestinians from their land. In late June, the Civil Administration confiscated solar panels installed in Jub a-Dib by Israeli-Palestinian nonprofit Comet-ME and financed by the Dutch government, after Israel consistently shirked its obligation to connect the village to the electric grid.

The school consisted of six pre-fabs donated by the European Union, that the security forces dismantled and confiscated. The area was declared a closed military zone, and security forces used stun grenades to keep residents away.

Recently, Israeli authorities damaged two other educational facilities in Palestinian communities: in Abu a-Nuwar, on 9 August 2017, the Civil Administration confiscated solar panels donated by the international community, that provided electricity to the school and kindergarten.

On 21 August 2017, at around 5:00 A.M., Civil Administration personnel accompanied by around fifty soldiers, Police and Border Police officers arrived at the Badu al-Baba community which is located near al-'Eizariyah, northeast of Jerusalem. They dismantled and confiscated a pre-fab that had been placed there around three weeks prior, to serve as a kindergarten for 25 local children aged 4-6, who do not have an alternative educational facility. The forces confiscated the equipment in the kindergarten: 10 desks, 30 chairs, two cabinets and a blackboard. The caravan and equipment were funded by the community and valued at approximately NIS 10,000.

Background on Jub a-Dib and the previous confiscation: http://www.btselem.org/planning_and_building/confiscation_of_solar_panels_in_jub_a_dib

For additional information:
Roy Yellin, +972-54-4654431

ryellin@btselem.org

Our mailing address is
B'tselem, The Israeli Information
Center for Human Rights in the
Occupied Territories
P.O. Box 53132, Jerusalem 9153002

Israel tvingas betala miljon-skadestånd till Ship to Gaza

PRESSMEDDELANDE:
2017-08-31 10:10

Fem år efter kapningen av S/V Estelle har den israeliska staten nu betalat ett skadestånd i miljonklassen till Ship to Gaza Sverige.

I augusti 2016 fastställde Israels högsta domstol att det inte fanns någon rättslig grund för att beslagta beslagta Ship to Gazas fartyg SV Estelle. Eftersom fartyget efter fyra års vanskötsel i israeliskt beslag inte kunde återställas i det skick hon var då hon bordades inleddes en förlikningsprocess för att fastslå en skälig ersättning. De pengar som den israeliska staten nu måste betala till Ship to Gaza Sverige kommer i enlighet med föreningens stadgar att användas i arbetet för att häva blockaden av Gazaremsan.

I går kommenterade ship to Gazas ordförande Jeanette Escanilla och förre ordförande Dror Feiler denna delseger på Aftonbladet kultur.

”Det stora rättsövergreppet i sammanhanget förblir blockaden som nu är inne på sitt tionde år. Den senaste FN-rapporten från juli 2017 som bekräftar alla farhågor om snabbt försämrade levnadsförhållanden på grund av blockadpolitiken har knappt uppmärksamats av världssamfundet. Detta övergrepp kan inte accepteras och får inte normaliseras.”

För mer information och kommentarer kontakta Dror Feiler: +46 702 855 777

Talespersoner

Ellen Huttu Hansson: +46 722 883 213

Jea Escanilla +46 709 327 210

Mediekontakt

media@shiptogaza.se

Mediesamordnare: Staffan Granér - +46 70 35 49 687

JIPF's Handlingsprogram

Politiskt program

1. En självständig palestinsk stat bör upprättas vid sidan om staten Israel.
2. Israel måste dra sig tillbaka från alla områden ockuperade 1967.
3. Båda staterna har rätt att ha Jerusalem som huvudstad.
4. De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas.
5. Den palestinska flyktingsfrågan måste lösas på grundval om principen om rätt till återvändandet eller ekonomisk kompensation.
6. Motsättningar och konflikter ska i största möjliga utsträckning lösas genom förhandlingar. JIPF fördömer dock inte alla former av fysiska motståndaktiviteter eller försvarsåtgärder.
7. Alla former av terrorism måste fördömas och motarbetas.
8. Verka för att diskriminering av icke judiska medborgare i Israel upphör.

Verksamhetsprogram

För att arbeta för ett förverkligande av föreningens målsättning vill JIPF:

1. Verka bland Judar i Sverige och stimulera till debatt om det politiska läget i Mellanöstern.
2. Påverka den allmänna opinionen i Sverige.
3. Stödja de krafter i Israel som verkar för fred.
4. Motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism.
5. Presentera och belysa olika aspekter av judisk och palestinsk historia, kultur, filosofi, etik m.m

JIPF-bladet

är medlemsblad för föreningen Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

c/o Jakub Srebro, Östgötagatan 26, 4tr, 116 25 Stockholm

E-post: redaktionen@jipf.nu

Talespersoner

Olle Katz, tel.: 070 894 34 02 och Ilan Cohen, tel.: 076 818 60 72

Hemsida: www.jipf.nu

Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform

Årsavgiften är 290 kr.

Enbart prenumeration kostar 190 kr/år

Gåvor tas tacksamt emot på

Plusgiro 475 29 17-7